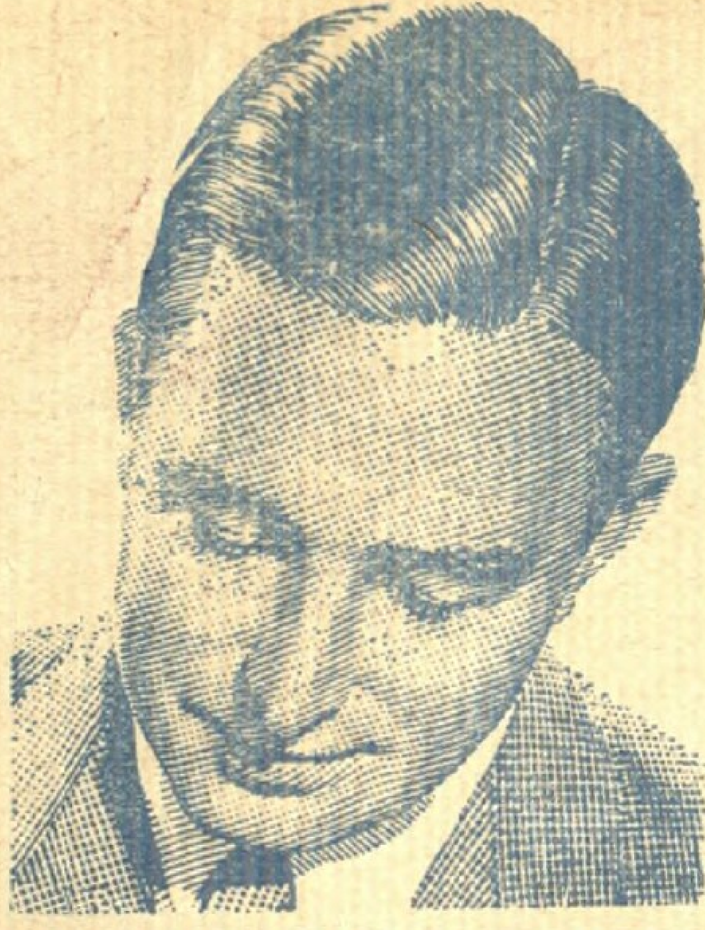
Akbaba

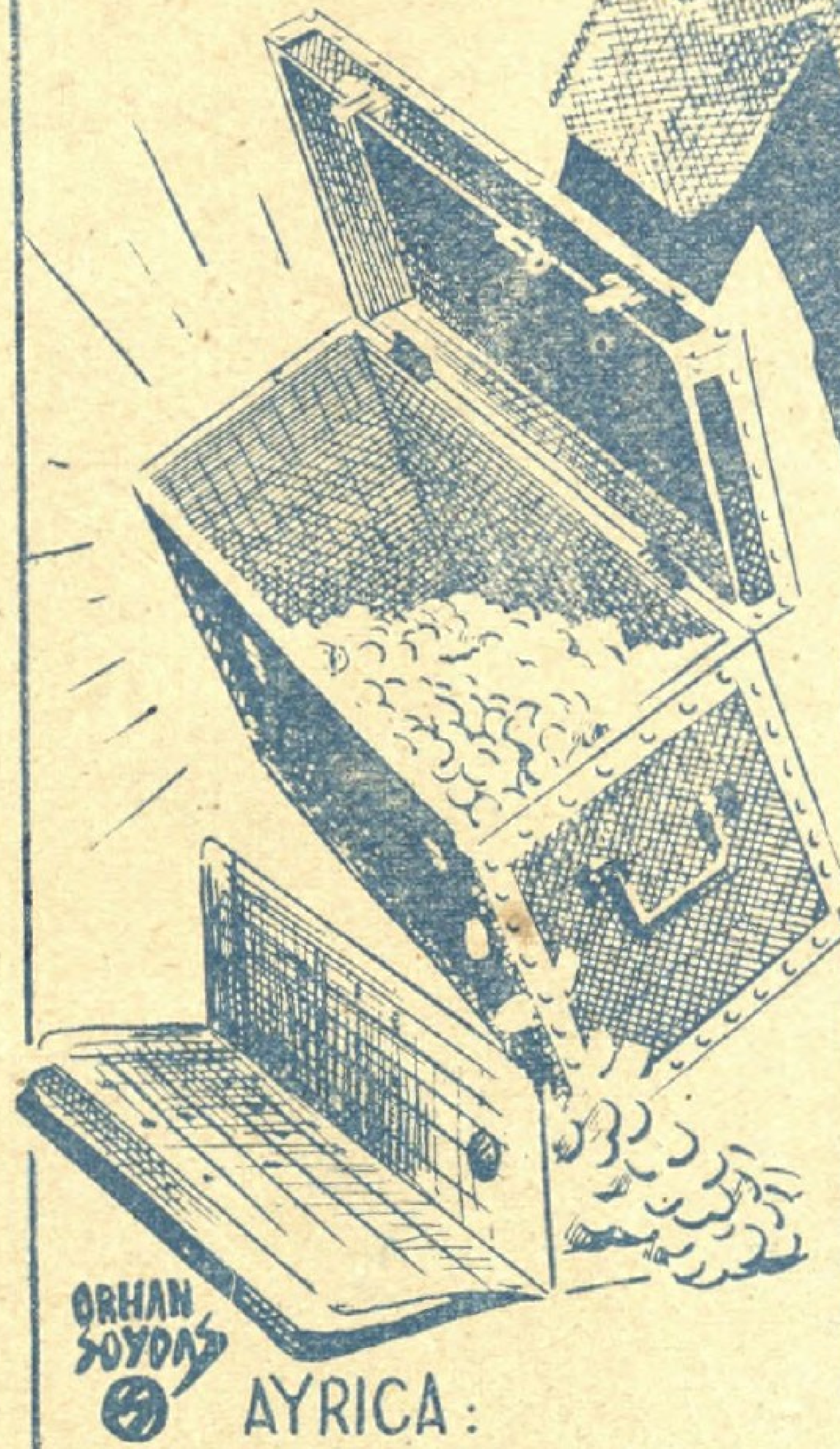
— Görüyorsunuz: Tasfiye edilmeden içilebilir mi?

Bayan ve bayların
saç güzelliğinin
yegâne idealidir

DEFİNEYİ BAŞKA YERDE ARAMAYIN

EMNİYET ŞANDIĞI
bir kişiye
1000
ALTIN,

AYRICA:
DİĞER TALİHLİLERE 250 ALTIN VERECEKTİR
5 AĞUSTOS-AKŞAMINA KADAR "150"
LİRALIK BİR HESAP AÇTIRINIZ!..

TURAL
öksürüğü keser!

TÜRKİYE İŞ BANKASI

EN AZ 150 LİRA BAKİYELİ
KÜÇÜK CÂRİ HESAPLAR
ÇEKİLİŞLERE İŞTİRAK
HAKKINI HAİZDİR.

1953
YILI
BİR MİLYON
LİRALIK PLAN

25 AĞUSTOS → 4 BAHÇELİ EV
2 KASIM → 5 BAHÇELİ EV
30 ARALIK → 6 BAHÇELİ EV

ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

Sahibi ve Başyazarı:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Teknik Sekreter:
İlhan SELÇUK

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER

Abone şartları:

Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş. Yabancı memleketlere: Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.

Sayısı: 50 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]

[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Basıldığı yer:
Ercan Matbaası

Telefon
21811

Akbaba

Sayı : 72 — Cilt : 3 — 30 TEMMUZ 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

Mebusluk peşinde

Bir gün devlete, bir gün millete, bir başka gün büsbütün coşarak yedi düvele nasihat veren Falih Rıfkı Atay, 17 Temmuz sayılı Dünya gazetesinde, lûtfen, tenezzülen bir ders, siyasî bir fazilet dersi de bana vermiş. Teşekkür ve hürmetle eğilirim:

— Sağ ol üstat!

Buyuruyor ki:

« Düşünsel ve Ortaç gibi, gelecek devir ödeneğini elden kaçırmamak için C. H. P. den ayrılmış olanları, D. P. nin kendi içine almasını tenkit edenler...»

Eh, suçumu öğrendiniz, değil mi sevgili okuyucularım?.. Ne günah işlemişim ben?. Sıra ile yazayım :

1 — Gelecek seçimde kazanabilmek için C. H. P. den istifa etmişim ..

2 — Tekrar mebus seçilip 1954 - 1960 ödeneklerini cebe indirmek için de D. P ye girmişim!

Hani Meşhedi'ye :

— Tebrik ederiz, dün gece bakarada on bin lira kazanmışsın..

Demişler de, katıla katıla gülerek :

— Küçük bir yanlışlık var, demiş, evvelâ bakara değil, poker... Sonra, on bin lira değil, on lira... Daha sonra da kazanmadım, kaybettim!..

Doğrusunu isterseniz, Falih Rıfkı beyin bana giydirdiği suçlarla aramda - yanlış bile olsa - bukadarcık da yakınlık yok!

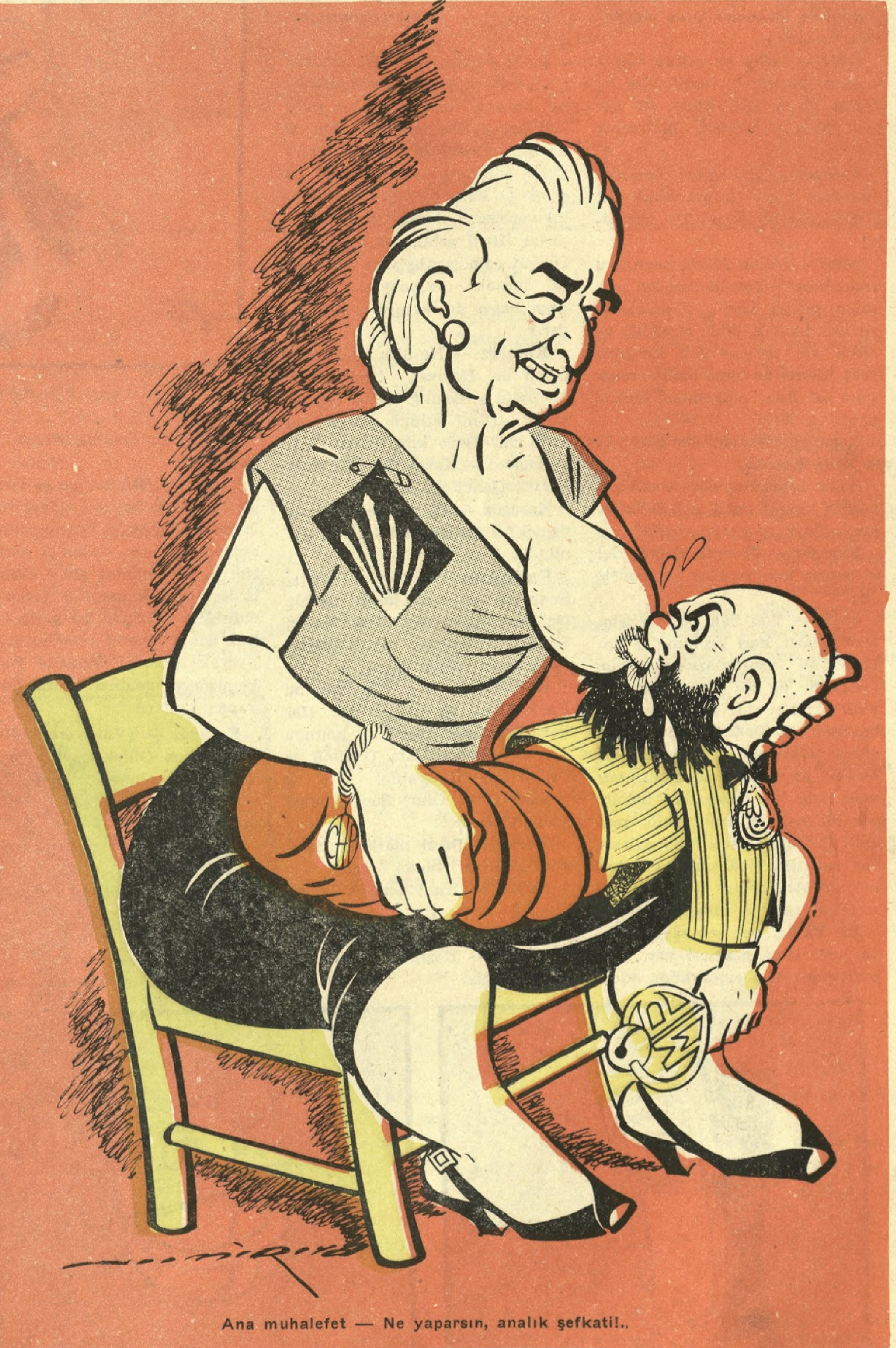
Bari açıklayım da üstat biraz ferahlasın.

1 — Ben, iki yıl evvel, C. H. P den istifa ettim...

2 — Amma D. P. ye girmedim.

3 — Bundan sonra, hiç bir insan, bir parti listesine girmedikçe ve bir parti teşkilâtına dayanmadıkça mebus seçilemez. Misal mi istiyorsunuz? İşte Hamidiye kahramanı Rauf Orbay: Ara seçimlerden birinde şansını denemiş, bir kaç yüz bin oyu olan İstanbuldan, ancak bir kaç bin oy alabilmişti.

Gerçi, Falih Rıfkı üstat gibi, hem Dünya gazetesinde muhalefetin baş sözcüsü, hem iktidar sofrasında Adnan Menderes'in baş misafiri olacak kadar akıllı değilsem de, bu derece açık bir hakikati görmiyecek kadar da akılsız değilim:

Ana muhalefet — Ne yaparsın, analık şefkati!..

Öyleyse?..

Öyleyse söyleyim :

Ben, bundan sonra, elimdeki tarafsız kaleme dayanarak, okuyucularımın sevgisiyle yaşamak istiyorum Falih Rıfkı bey!

Kaldı ki, 1954 yılında, benim bölgem olan Ordu vilâyetinde, C. H. P. için seçim şansı D. P. den daha çoktur. Tavsiye ederim. talihinizi orada deneyiniz. Hâlâ ağzınızı sulandıran ödeneklere kavuşmanız ihtimali pek çoktur efendim.

Yusuf Ziya ORTAÇ

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

YİRMİ BİRİNCİ FASIL

(Şoför, ertesi gün, ikindi üstü Karagözle Hacivadı Ulus meydanına bırakır.)

Şoför — Alın şu nüfus kâğıtlarınızı bakayım! Artık size uğurlar olsun. Ben işime, siz işinize! Nasıl, rahatsız olmadınız ya!..

Karagöz — Rahatsız olmasına olmadık ama, uyuyamadık da! Üstümüzde bir sersemlik var gibi!

Şoför — Allah Allah, neye uyuyamadınız? Torpillenmeden sağ, salim geldik işte! Toslamadık, yuvarlanmadık, takla atmadık, yaranız yok, bereniz yok, kırığınız yok! Amma da nane mollalarmışsınız ha! Ben mükemmel kestirdim!

Karagöz — Sallantıdan gözümüze uyku girmedi!

Şoför — Sizi ananız çocukken beşikte hiç sallamadı mı? Sallantının uykuya ne zararı vardır?

Karagöz — Orası da doğru! Belki benzin kokusundan tiksinmişizdir!

Şoför — Yoo, bak, ona lâf istemem! Nasıl, karı kısmının levantasına dil uzatılmazsa, şoförün benzinine de söz söylenmez. Üstelik bizimki mis gibi Amerikan benzini! D. D. T. yanında halt etmiş! Mübarek, ne tahtakurusu bırakır, ne de pire! Şusu busu var ama, işin bu tarafından bakarsan bizim kamyonun şoför mahalli, Adanın nice kiralık evlerinden rahattır. Hadi, artık çok konuştuk! Aradığınız Halk Partisi merkezi, nah şu sokağın içinde, solda. Yanlış yere sapmayın: Orada hem Ulus gazetesi var, hem parti merkezi. Demokratlar, adamcağızları gecekondularından sırtlayınca, oraya sığındılar.

Karagöz — Gecekondularından mı?

Şoför — Şimdi değil, eskinin parti devrinde, maliyenin arsasına, bedava tarafından bir parti merkezi kondurmuşlardı. Yan gelip safalarına bakıyorlardı. Şonra felek müsaade etmedi. Ama, bu sefer ez kaza bir iktidarı yakalayıverirlerse şıpınişi yine oradadırlar. Hadi yahu, çok konuştuk. Dikkat edin, yanlış yere sapıp da bir kontakt yapmayın! **(Şoför gaza basıp dış kapıya doğru gider.)**

Karagöz — Ne ağzı kalabalık adam be! Hacivat, beni iyiden iyi uyku sersemliği sardı. Sen şoförün tarifini aklında tutuyorsun değil mi? Önce kimi göreceğiz.?

Hacivat — Kasım Gülek'i! Halk Partisi Genel Sekreterini.

Karagöz — Genel Sekreter ne demek? İnönüden büyük mü yani!

Hacivat — Yok canım, Genel Sekreter, umumî kâtip demek. Öbürü, Umumî reis! Ama, Kasım Güleki de kongre tayin ediyor. Azli, nasbi elinde değil!

Karagöz — Ulan Hacivat, bu Parti, Bab-ı âli gibi bir yer. Her kesin kendine göre bir koltuğu var. Ben dalgadayım. Gözünü aç da bir pot kırmıyalım! ğ

Hacivat — Olur! Sen, patavatsızlık etme de!

,Beraber, Parti merkezi idaresine girerler. Kapıcı önler.)

Kapıcı — Kimi görmek istiyorsunuz?

Hacivat — Kasım Gülek'i!

Kapıcı — Kasım Gülek'i niçin göreceksiniz?

BİR KAVUK DEVRİLDİ!..

Hacivat — Onunla hususî konuşacağız!

Kapıcı — **(Dikkatlice bakarak)** Bu tarafta öyleyse! Sağdaki merdivenden çıkın! **(Yanındakine)** bunlar Kasım Gülek'çi galiba! Not et: 19 temmuz günü akşamı, hallerinden Ankaranın yabancısı oldukları anlaşılan iki garip kıyafetli adam, ziyaret sebeplerini saklıyarak Kasım Gülek'le gizlice konuşmaya geldiler. İmza: Sadık kapıcı kulları!

Karagöz — **(Yürüyerek)** Hacivat, Kasım Gülek deyince adam halimizden şüphelenir gibi oldu!

Hacivat — Bana da öyle geldi!

Karagöz — Bir pot mu kırdık yoksa?

Hacivat — Bilmem! Sonra anlarız. **Merdiveni çıkıp Genel Sekreterin odacısını bulurlar)** Kasım Gülek'i görmek istiyoruz!

Odacı — **(Her ikisini baştan aşağı süzerek)** Kasım Gülek'i mi?

Karagöz — Evet! Görmek yasak mı?

Odacı — Görmek yasak değil ama, Burada yok!

Karagöz — Nerede?

Odacı — Orasını Allah bilir! Belki Adanada, belki Mersinde, belki Malatyadadır! Mübarek adamın bir saniye durup dinlendiği yok ki, her saat bir başka yerde! Şu saatte neredeyse, akşama nerede olacak bilinmez!

Karagöz — Peki, biz kendisini ne zaman görebiliriz?

Odacı — Belli olmaz. Bakarsın bu akşam, bakarsın on gün sonra. Tesadüfe bağlı!

Karagöz — Boyuna böyle gezer mi?

Odacı — Gezer!

Karagöz — Evliya Çelebi gibi ne tuhaf adam bu! Hacivat, biz bunu nasıl bir punduna getirip göreceğiz? Bizim bukadar zaman Ankarada kalmıya tahammülümüz var mı?

Odacı — Siz Kasım Gülek'i neye görmek istiyorsunuz? Bana biraz çıtlatabilir misiniz?

Karagöz — İnönüyü görüp elini öpmek için!

Odacı — Yanlış kapı çaldınız öyleyse! Bu yolda gidip onu göremezsiniz.

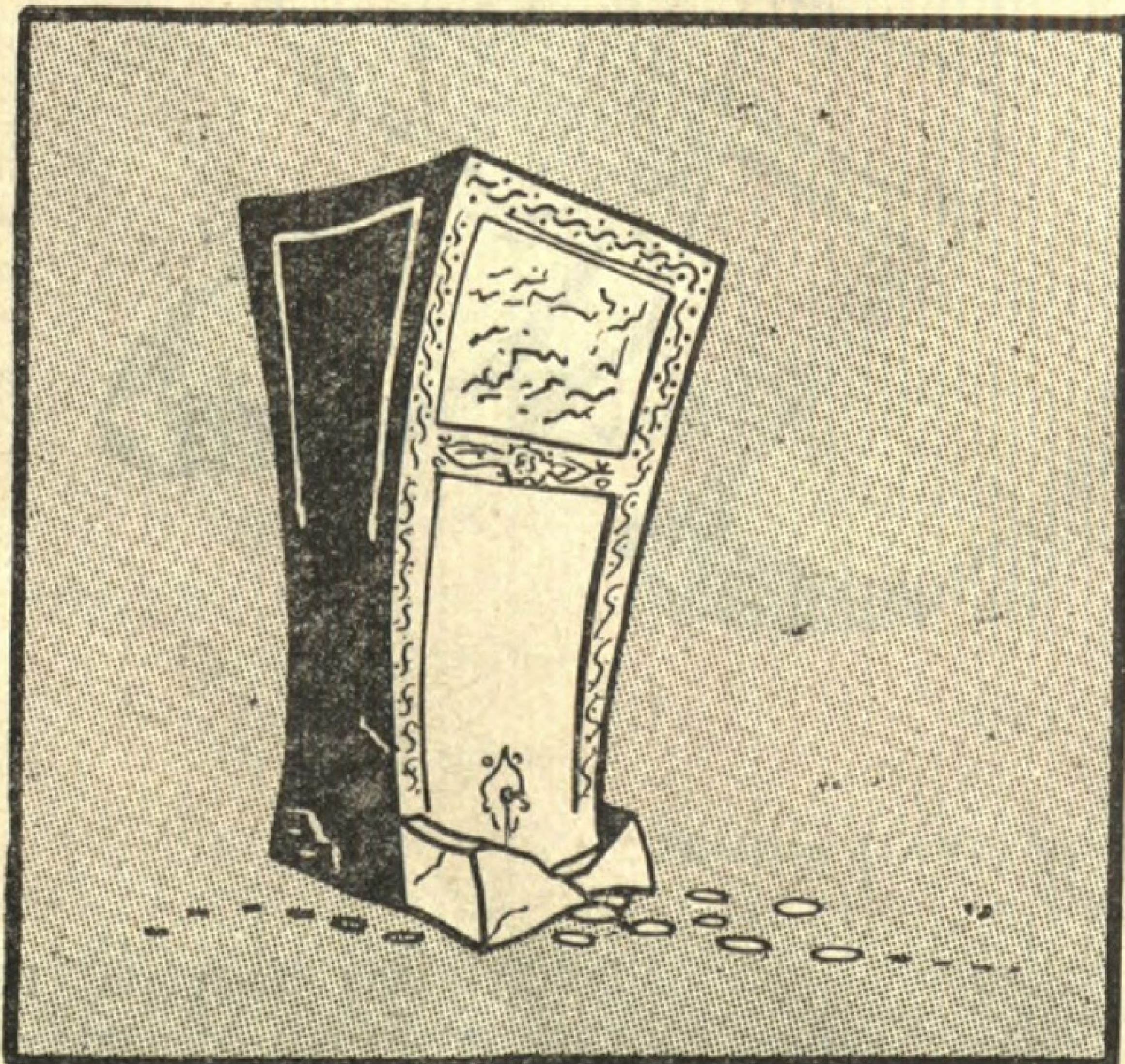
Karagöz — Ulan, ben sana şoförün tarifini iyice aklında tut demedim mi? Yanlış yere gelmişiz işte!

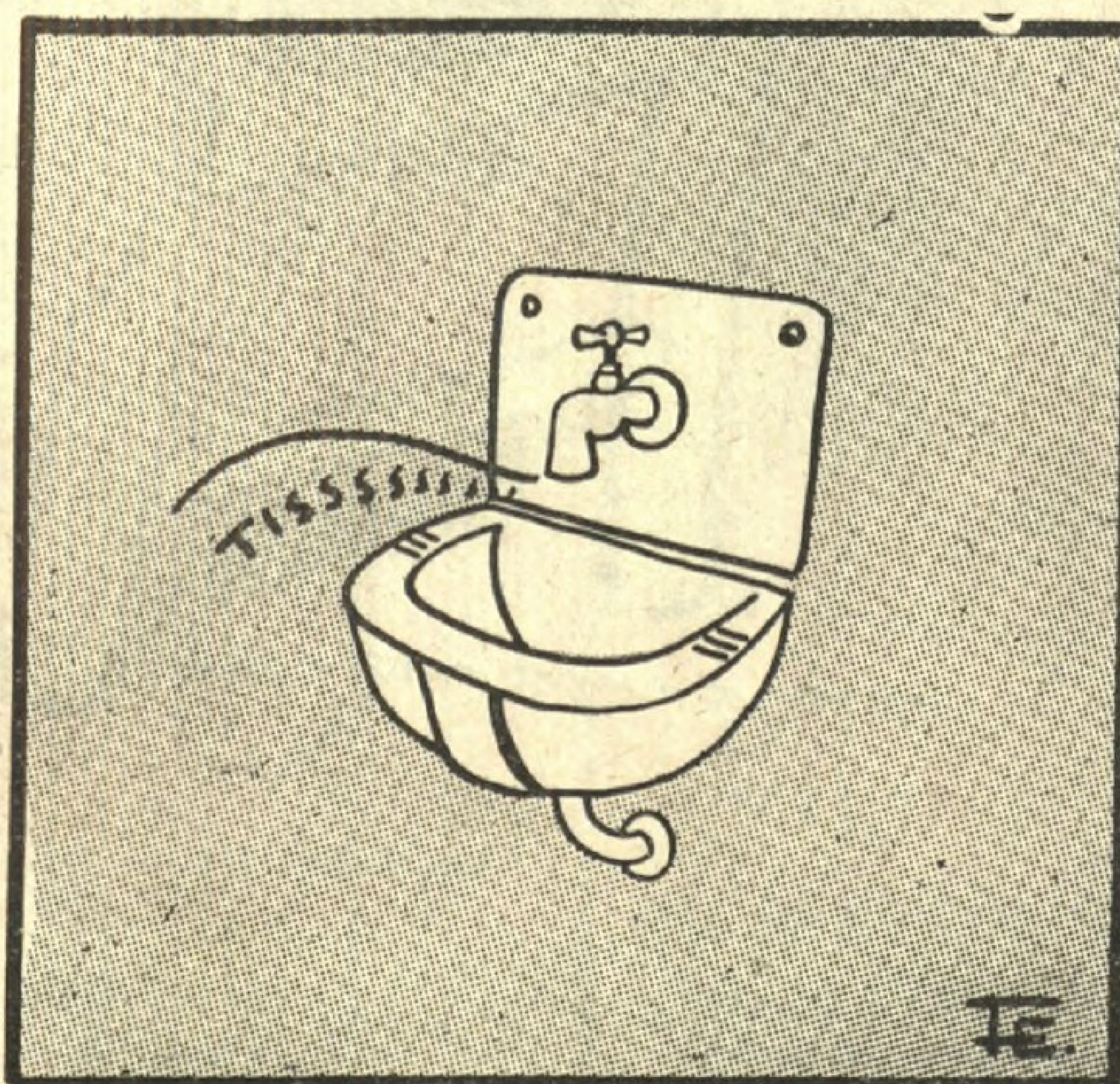
Hacivat — Yanlış değil, burası Halk Partisi merkezi!

Karagöz — Neye bu yolda göremiyoruz öyleyse!

Hacivat — Siyasî sebepten olacak!

Karagöz — Aman Hacivat, ne

TARİHÎ ESERLERİMİZDEN :
Çeşmeler:

esrarengiz yer burası be! **(Odacıya)** Kuzum hemşehri, biz bu partiden değiliz, Ankaranın da yabancısıyız...

Odacı — Söylemeseniz de belli!

Karagöz — Bize bir iyilik edip, Genel Başkanı nasıl göreceğimizi söyler misin?

Odacı — İş sarpa sardı. Neye buraya saptınız? Genel Başkanla, Genel Sekreter arasında kurultaydaki atışmaları bilmiyor musunuz?

Karagöz — Yok, haberimiz yok!

Odacı — Sizin de dünyadan haberiniz yok, canım! Ben sizi Faik Ahmet Barutçu'ya göndereyim de o yol göstersin! Çünkü işin bu kadarına benim de aklım ermez!

Karagöz — Hacivat, ne acayip yer burası be! Çiçekçioğlunun külâhı gibi, parti içinde parti mi, bu nasıl şey?

Hacivat — Karagözüm aklının ermediği şeylere karışma! Siyaset bu, daha incelikleri var kimbilir!

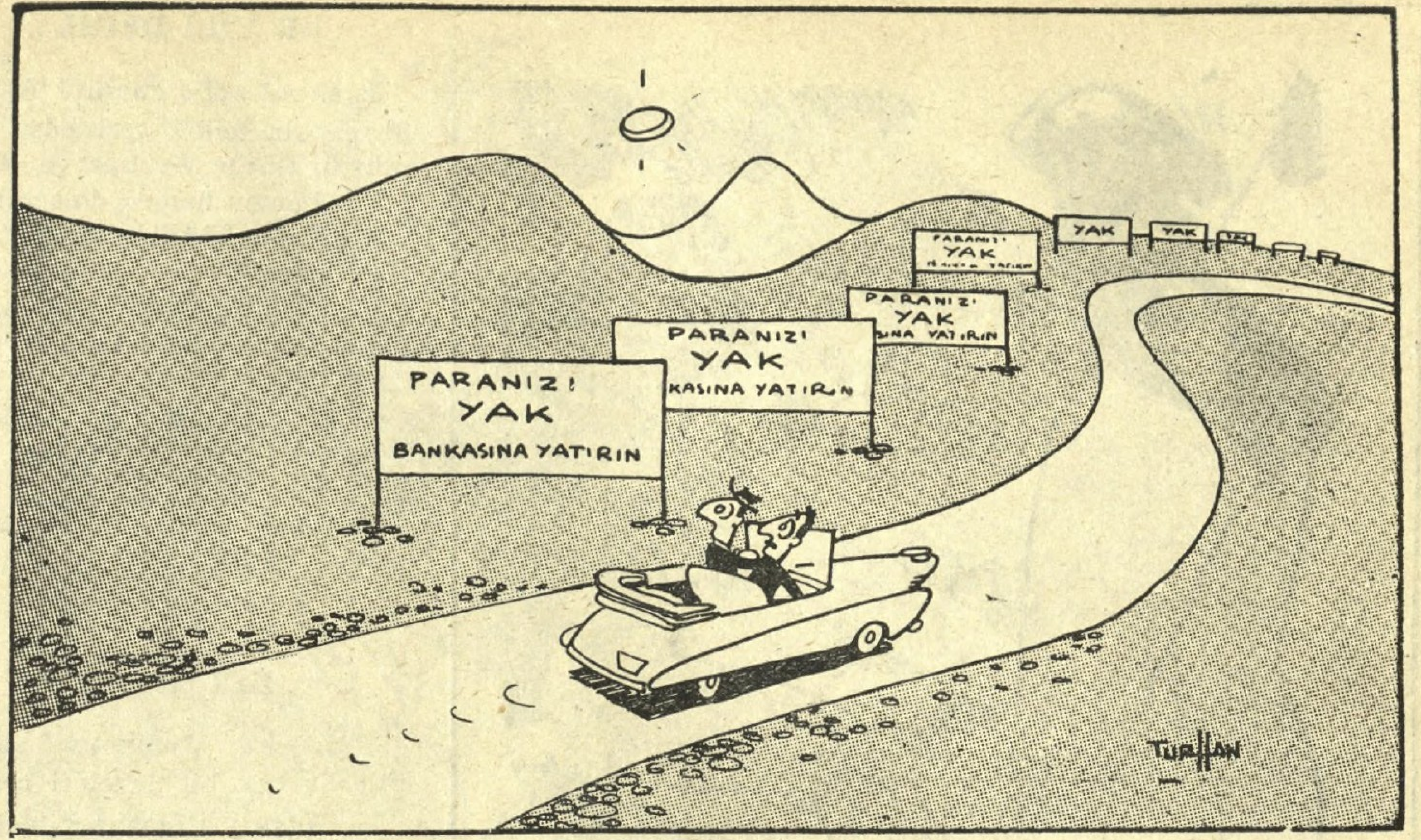
Odacı — Şu taraftan Başkan vekilleri odasına gidin. Faik Ahmet Barutçu'yu görün. Ama, Genel Sekreteri görmeğe geldiğinizi kimseye söylemeyin ha!

(Karagözle Hacivat Başkan vekilleri odasına giderler.)

Hacivat — **(Odacıya)** Faik Ahmet Barutçu burada mı?

Odacı — Burada.

Hacivat — Karagözle Hacivat gelmiş, sizi görmek istiyorlar, der misin?

SÜREK AVI!..

Odacı — **(İçeri girerek)** Peki, söyleyim!

Karagöz — Hacivat, bu adamın isminden korkmaya başladım. Sakın deli fişeğin biri olmasın. Gel istersen bir başkasını bulalım!

Hacivat — Karagözüm, buluttan nem kapıp durma! Hele kendisini bir görelim!

Odacı — **(İçeriden çıkar)** Buyurun, sizi bekliyor! **(Karağözle Hacivat odaya girerler.)**

Barutçu — **(Her ikisini güler yüzle karşılar)** Hoş geldiniz Karagöz Çelebi. Hoş geldiniz Hacivat Çelebi! Tanıştığımıza çok memnun oldum!

Hacivat — Biz de sizi tanıdığımıza çok sevindik!

Karagöz — Kuzum, Barutçu, sizin partinin ileri gelenleri hepsi böyle güler yüzlü adamlar mıdır?

Barutçu — Böyle olmasak, bunca yıldır iktidarda kalabilir miydik? İktidarda kalmanın sırrı, güler yüzlülük bir **(Her ikisine birer şeker uzatarak)** tatlı dillilik iki!

Karagöz — Demek, partinizin siyaseti bu!

Barutçu — Evet, partimizin siyaseti bu! Bir aralık şekeri beş yüze çıkarınca hapı yuttuk. Kala kala bir tatlı dilliliğimiz kalmıştı. Onun da Genel Başkan 19 mayıs nutkunda canına okudu. Sonra malûm, teker meker yuvarlandık. Şimdi işe yeniden başlıyoruz.

Karagöz — Sormak ayıp olmasın ama, neden adını Barutçu koydun öyleyse!

Barutçu — **(Kahkahayla gülerek)** Karagöz Çelebi, adım eskiden kaldı. Bir aralık atıp tutmadan hoşlanıyordum. Vaktile sağa, sola epey kantarlı da savurdum. Sonradan anladım ki, bunda iş yokmuş!

Karagöz — Neye adını değiştirmiyorsun?

Barutçu — Olmaz. Bizim partide her şey eskiden kalmadır. Çok sıkışırsak eskileri tornistan ederiz, o kadar, ama, büsbütün değiştirmeyiz.

Hacivat — İnkilâpçısınız ya!

Barutçu — Eskiden kalmadır!

Hacivat — Demokratlığınız?

Barutçu — Tek parti devrinden tornistan!

Hacivat — Lâyiklığınız?

Barutçu — Eskiden kalma!

Hacivat — Muhalefet liderliğiniz?

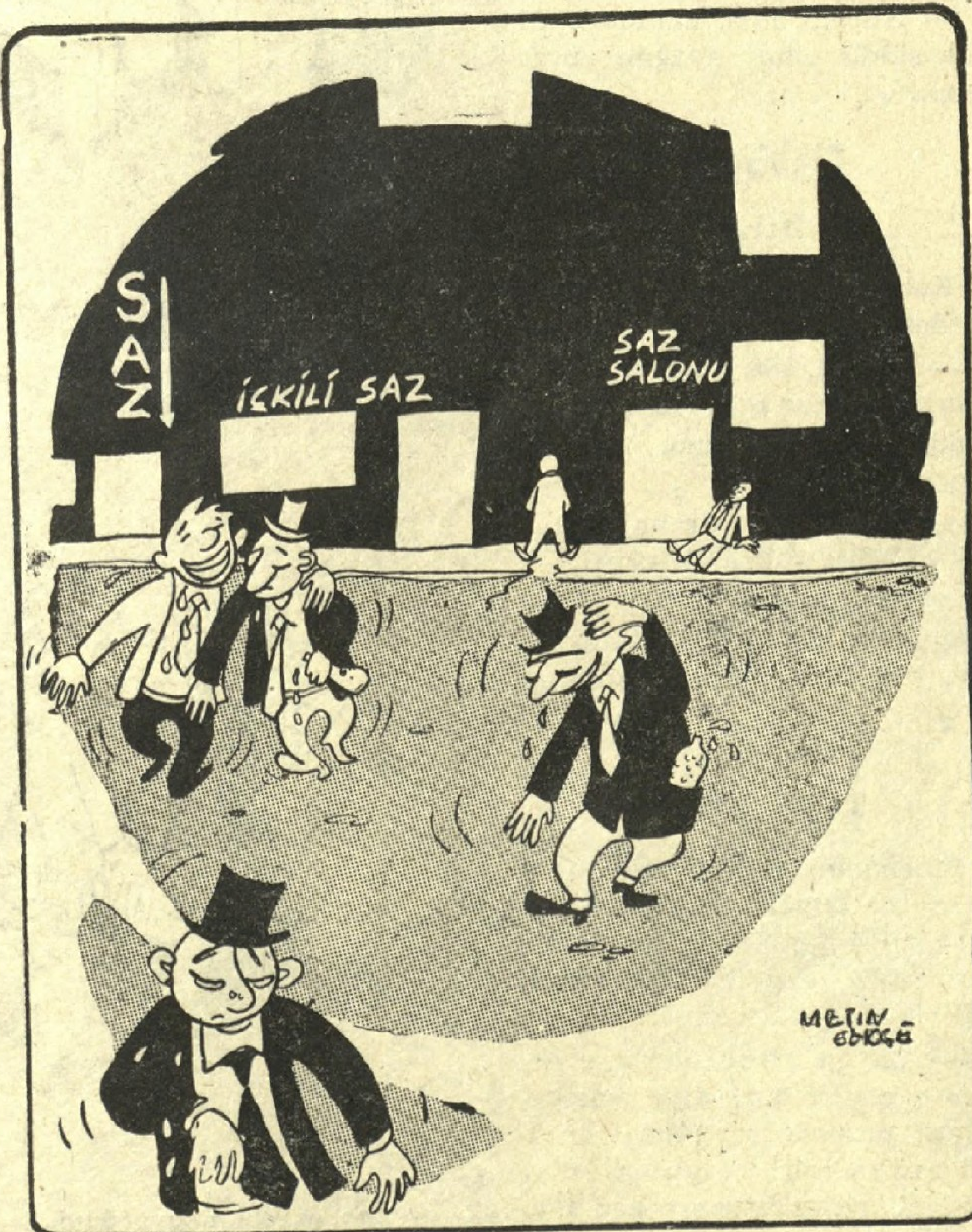
Barutçu — Millî şeflikten tornistan! Bak,, bizim parti merkezimiz bile Ulus gazetesi idarehanesinden tornistan!

Karagöz — Kuzum, Barutçu, bizi Genel Başkanla tanıştırır mısınız? Elini öpmek istiyoruz.

Barutçu — Ha, orasına ben karışmam! Sizi Nihat Erim'e yollayım. Bu işe o bakar, **(Zile basar, odacı gelir.)** Bayları Nihat Erim'e götür, ilk önce bana geldiklerini söyleme!

— Devamı gelecek sayıda —

AKBABACI

SAZ ESERLERİ..

İYİ BİR USUL...

Kompartımanda sade ikisi vardı. Uzun boylusu:

— Umumî yerlerde bir kadını ayakta görmeye tahamül edemem! dedi.

— Hemen yer mi verirsin?

— Hayır, görmemezlikten gelirim!.

O

TEBRİK

Uzun müddet görüşmemişleıdi. Arkadaşına rastgeldiği zaman:

—Ankaradan yeni geldid, dedi. Haber aldım, dört, beş ay evvel evlenmişsin. Acaba tebrik etmekte geç kaldım mı?

345

— Hiç yüzüme bakmıyor...
— Evet, bütün erkekler alçak gönüllüdür!..

Çocuk — Yine su katmışsın!..

AR YILI DEĞİL...

İstanbul polis müdürü Ahmet Tekelioğlu tetkik gezisinden dönmüştü. Bütün Avrupa ve Orta Şarkı hemen hemen dolaşmış olan polis müdürüne Vali F. K. G., sordu:

— Anlat bakalım, en az cinayet hangi memlekette işleniyor?

— İsrael Yahudi devletinde...

— Allah Allah... neden acaba?

— Para getirmediğini anlamışlar, ondan...

○

BİR HESAP

Amerika Cumhur Başkanı Eisenhover'e bir gazeteci sordu:

— Rusyayı tamamen mağlûp etmek için acaba kaç tane atom bombasına ihtiyaç vardır?

— 129 tane...

— Amerikanın elinde kaç atom bombası var sizce?

Eisenhover hayretle başını kaldırdı:

— 129 tane dedim ya...

○

ÇOK ŞÜKÜR

Kadın sokakta kör dilenciye rastlayınca çıkıştı:

— Yalan söylemeğe utanmıyor musun? Hem körüm diye geziyorsun, hem de sinemaya gidiyorsun.

Dilenci kendini müdafaa etti:

— Körüm ama, hanımefendi, çok şükür elim ayağım tutuyor...

○

BİLGİ

Kahvaltı ediyorlardı. Kocası birdenbire bağırdı:

— Eyvah, kol düğmemi yumurtanın içine düşürmüşüm, farkında olmadan yuttum.

Karısı şükretti:

— Çok şükür yarabbi...

— Neden şükrediyorsun?

— Hiç olmazsa bu sefer kol düğmenin nerede olduğunu biliyorsun diye şükrediyorum...

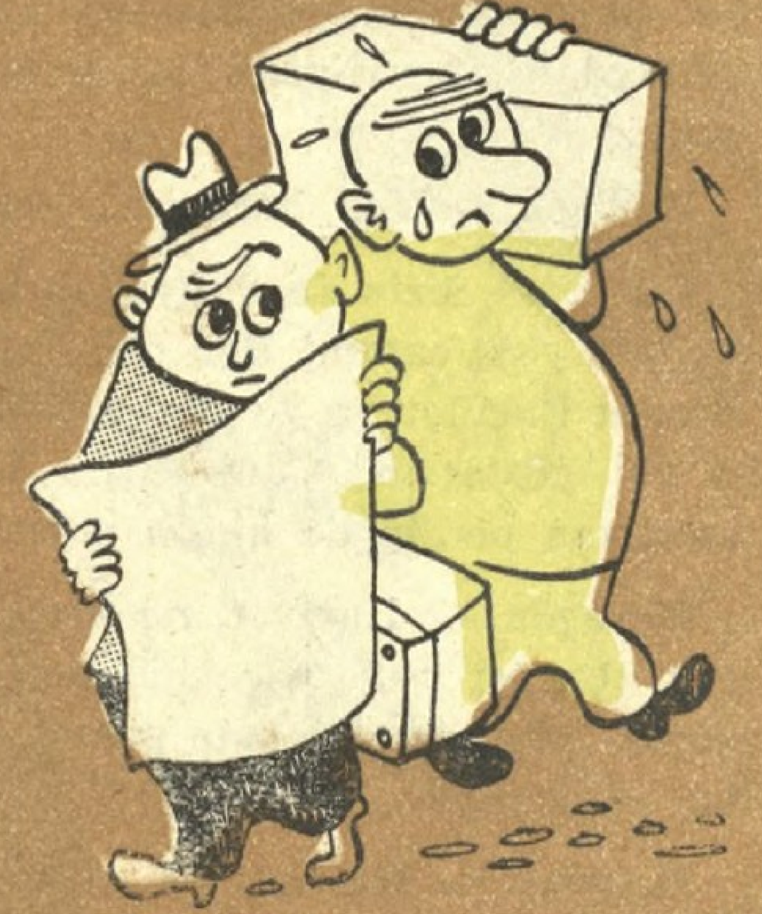
○

TERBİYESİZ

Sinemadaydılar. Clark Gable'in bir filmini seyrediyorlardı. Genç âşık, bir ara sevgilisini bırakarak geri döndü. Arkasındaki ellilik bir kadına:

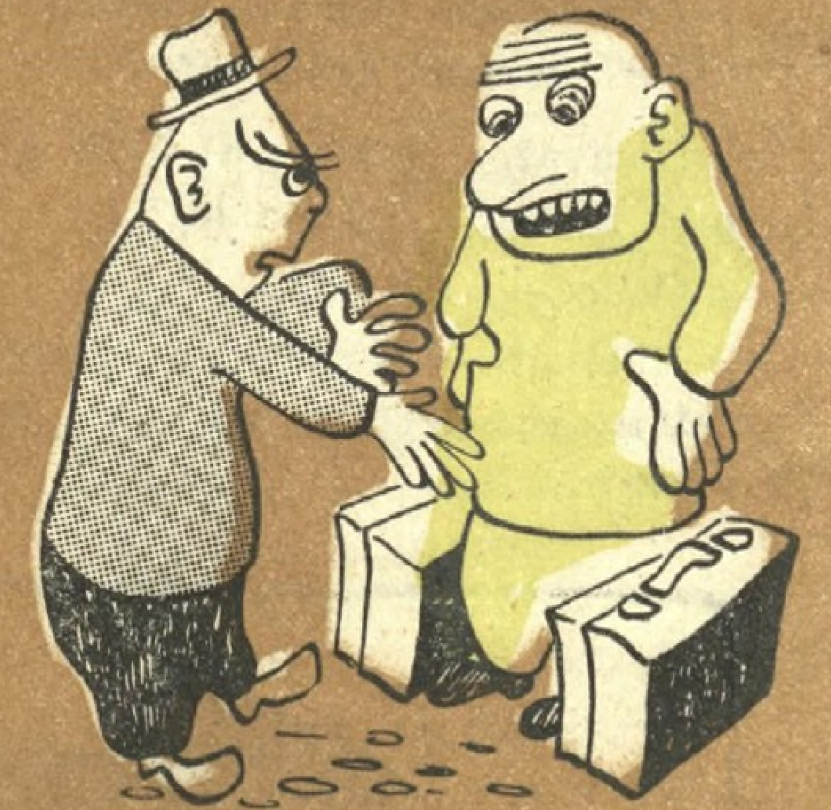
— Bayan, sizde terbiye denen şey yok mu? diye çıkıştı, Clark perdede sevgilisini öptüğü zaman «ah.. ne güzel» diye söyleniyorsunuz, sonra ben sevgilimi öptüğüm zaman : «aman ne terbiyesiz şeyler» diyorsunûz. Yeter artık yahu...

Bir Mazeret Hikâyesi

-1-

— Çüşşş... Eşek!..
— Höst... Hayvan!..

-2-

— Kör müsün? Önüne baksana!..
— Aptal mısın? Arkana baksana!..

-3-

— Ben gazete okuyordum...
— Benim de eşyam var!..

Kimmiş ?

Her sabah tam saat 10 da kahveye girer, cebinden sigarasını çıkarır, garsondan bir kibrit isteyip yakar, sonra dumanını etrafa üfleyerek çıkıp giderdi.

İlk gün kimse farketmemişti, iki gün, üç gün, dört gün, bir ay bu geliş gidiş devam etti. Nihayet patron evvelâ ona ters ters bakmağa, daha sonra homurdanmağa başladı. Bir gün dayanamıyarak «eğer yarın sabah da gelirse ben ona yapacağımı bilirim». dedi.

Ertesi sabah yine aynı adam kahveye girdi, sigarasını yaktı, tam çıkacğı sırada, patron yakasına yapıştı:

— Baksana bana, ne yapıyorsun, bir şey içmeden, beş para vermeden sıvışıyorsun. Evvelâ sen kimsin bakalım?.

Öbürü gayet soğukkanlı:

— Nasıl? Beni tanımadınız mı, her sabah gelip sigarasını yakan adamım.

O

O KIZDAN

İki arkadaş, mağazadan çamaşır alacaklardı. Biri alışveriş ederken öteki hemen başka bir tezgâha doğruldu:

— Ben şuradan alacağım alacaklarımı... dedi.

— Yahu, orası çocuk çamaşırları satıyor... Giyemezsin ki...

— Olsun, satıcı kızı görmüyor musun? O daha güzel...

O

KAÇTA?

Zehra Bilir, yeni bir otomobil almıştı. Yolda giderken yüzü gözü sarılı bir adam ona selâm verdi, arkasından da, araba durduğu için, sordu:

— Beni tanıyamadınız mı hanımefendi? dedi, ben dün çarptığınız adamım.

Zehra Bilir sordu:

— Saat kaçta?

Aysel — Evlendik mevlendik, hâlâ eski huyundan vazgeçmedin Şinasi!..

Büyük adam

Kasabayı geziyordu. Yerlilerden birine:

— Sizin şehirde doğan büyük adamlar var mı? diye sordu.

Yerli başını salladı:

— Hayır efendim,, dedi. Bizim kasabada çocuk doğar.

Traş

Halil Lûtfi berbere sordu:

— Saçlarımı makasla kesecek siniz, değil mi? Kaça?

— Bir lira efendim.

— Usturayla sakal traşı?

— Elli kuruş.

— Öyleyse saçlarımı usturayla kesin..

Elbise hastalığı

İki arkadaş arasında:

— Dün senin karını konserde gördüm. O kadar öksürüyordu ki herkes dönüp ona bakıyordu. Hasta mı?

— Hayır, bir şeysi yok. Yalnız yeni bir elbise yaptırmıştı da...

— Hımmm... Öyleyse kabahat benim...

— Evet, ama bende de var!..

— Affedin, çarpışma benim yüzümden oldu...

— Siz affedin, asıl benim yüzümden oldu!...

— Allaha ısmarladık efendim..

— Güle güle beyefendi!..

YOBAZ HİKÂYELERİ

Yobaz, hoca değildir. Yobaz, softa değildir. Yobaz, şeddeli irticadır.

Rahmetli İbrahim Alâettin Gövsa, yaman bir hicvinde, bir yobazı anlatırken:

Neye «evlen» diye manzume ne aldın onu da,
Nükte, isrâf-ı zekâdır şakadan anlamaza
«Mürtecidir» diye curnal yazarak cerre çıkan
Böyle bir yongası üstünde suratsız yobaaz!

Kıtasında, onu «yongası üstünde» diye ne güzel tarif etmişti.

Yobaz, iyinin düşmanı, güzellik düşmanı ve gılzetin dostudur.

Yobazın politika sahnesine çıktığı bu günlerde size bir kaç yobaz hikâyesi anlatayım:

★ Yobaz, akşamdan peylediği bir yosmayı, yatsı namazından sonra cemaat dağılınca, camiye alır. Mihrabın altında içki sofrasını kurar, cümbüşe başlarlar.

Fakat, tam çakır keyif oldukları bir anda, mahalle kahvesinden evine dönen imamın kulağına oynak bir kadın sesi mi gelir, yoksa gözüne titrek bir kandil ışığı çarpar, her ne ise, şüphelenir ve camiye girer. Bir de ne görsün: Yobazla yosma, sarmaş dolaş cilveleşmiyorlar mı?,.

Biraz öfke ve pek çok hasetle, ağız dolusu suratlarına tükürür:

— Tuuu edepsizler!..

Fakat yobaz, zina sahnesinde bile mukaddesat koruyucusu olmasını bilir.

Hemen kavuğunu başına, cübbesini sırtına geçirerek hiddetle yerinden fırlar:

— Duuur... Ben sana gösteririm şimdi... Camiye tükürürsün ha?!..

★ Yobaz denize düşer... Yobaz bu, karada, derimizi yüzer ama, denizde, canını kurtaracak kadar bile yüzemez. Etraftan koşuşurlar. Sandallar imdadına yetişir.

— Ver elini hoca...

— Vermez. Dalıp dalıp çıkar.

— Ver elini hoca..

— Vermez. Boğulacak!

Yobaz ahlâkını bilen biri bağırır:

— Al elimi hoca...

Bütün ömrünce, hiç bir şey vermemeyi ve yalnız almayı meslek edinen yobaz, uzatılan ele sarılır ve kurtulur!

★ Yobaz, yanında çömezi ile geçerken, cami avlusundaki musalla taşında bir cenaze görür. Yanındakine:

— Molla, der, git sor, vefat eden kimmiş?..

Çömez, sorup döner:

— Küçük mescidin müezzini Hafız Abdullah efendiymiş efendim...

Yobaz, bir saniye düşündükten sonra, azametle emreder:

— Şuna bir fatiha okuyuver, benim rütbem müsait değil!..

★ «Sana şeker alacağım» diye kandırdığı komşu kızını medresedeki odasına doğru götürürken, nasılsa fena bir şeyler sezen çocuk, kalabalığa karışıp kaçar.

Yobaz, insan eti yemeğe hazırlanmış yamyam hırsı içindedir. Gözler dönmüş, burun delikleri kabarmış, ağız köpürmüş, soluk soluğa...

Telâşla gelene geçene sormağa başlar:

— Kızı gördünüz mü?.. Kızı gördünüz mü?..

— Hangi kızı?..

Yobaz, dişlerini gıcırdatarak cevap verir:

— Hangi kız olursa olsun!.

★ Yobaz, camide kürsüye çıkmış, vazediyormuş:

— Ey cemaat, tütün içmek günahların en büyüğüdür. Yarın ahrette, onun ateşi ciğerlerinizi yakacak... Dumanları fitil fitil burnunuzdan gelecek...

Coşmuş, yumruğunu vururken, kuşağının arasındaki tütün tabakası fırlayıp cemaatın önüne yuvarlanmaz mı?.

Yobaz, hiç istifini bozmadan sözüne devam eder:

— İşte ey cemaat-i müslimin, şahit olun, bugünden itibaren, ben de bu zıkkımı önünüzde atıyorum!..

★ Yobaz, sıcak bir Ramazan günü, dere kenarında, bir köylü ile beraber yemek yiyormuş... Ansızın karşılarına Karakollukçular çıkıvermez mi?.

— Bre kâfirler!.. Hani oruç?

Yobaz, el çabukluğu ile yerdeki sarığını zenbile atarak:

— Ağalar, der, ben hıristiyanım!..

Karakollukçular, bu sefer köylünün üzerine yürürler:

— Ya sen?.

Yobaz, sahte bir saflıkla boynunu büküp yalvarır:

— Ağalar, işte kelimei şahadet getirip müslüman oluyorum: Lâ ilâhe illâllah, Muhammeden Resulüllah... Artık, bu ihtida hürmetine, onu da siz affediniz!.

Karakollukçular, yeni bir din kardeşi kazanmanın sevinci ile uzaklaşınca, yobaz arkalarından sinsi sinsi gülerek:

— Gördün mü ağa, der, gâvur oldum kendimi, müslüman oldum seni kurtardım!..

★

Sevgili okuyucular, Allah cümlemizi, şeytan şerrinden evvel yobaz şerrinden korusun!..

ÇİMDİK

Mehtapta Ada Safası!

Bürünmüşler mehtabın gümüş maşlahlarına,
Yan binmişler Adanın çapkın dahdahlarına
Koşuyorlar ileri,
Çamlıkların neşeli, hafif süvarileri!..

★

Çınlıyor kahkahalar Büyük Tur yollarında,
Âşıklar sağlarında, âşıklar sollarında!
Aygın baygın türküler;
Tutuşan dudaklarda uzun buseler güler!..

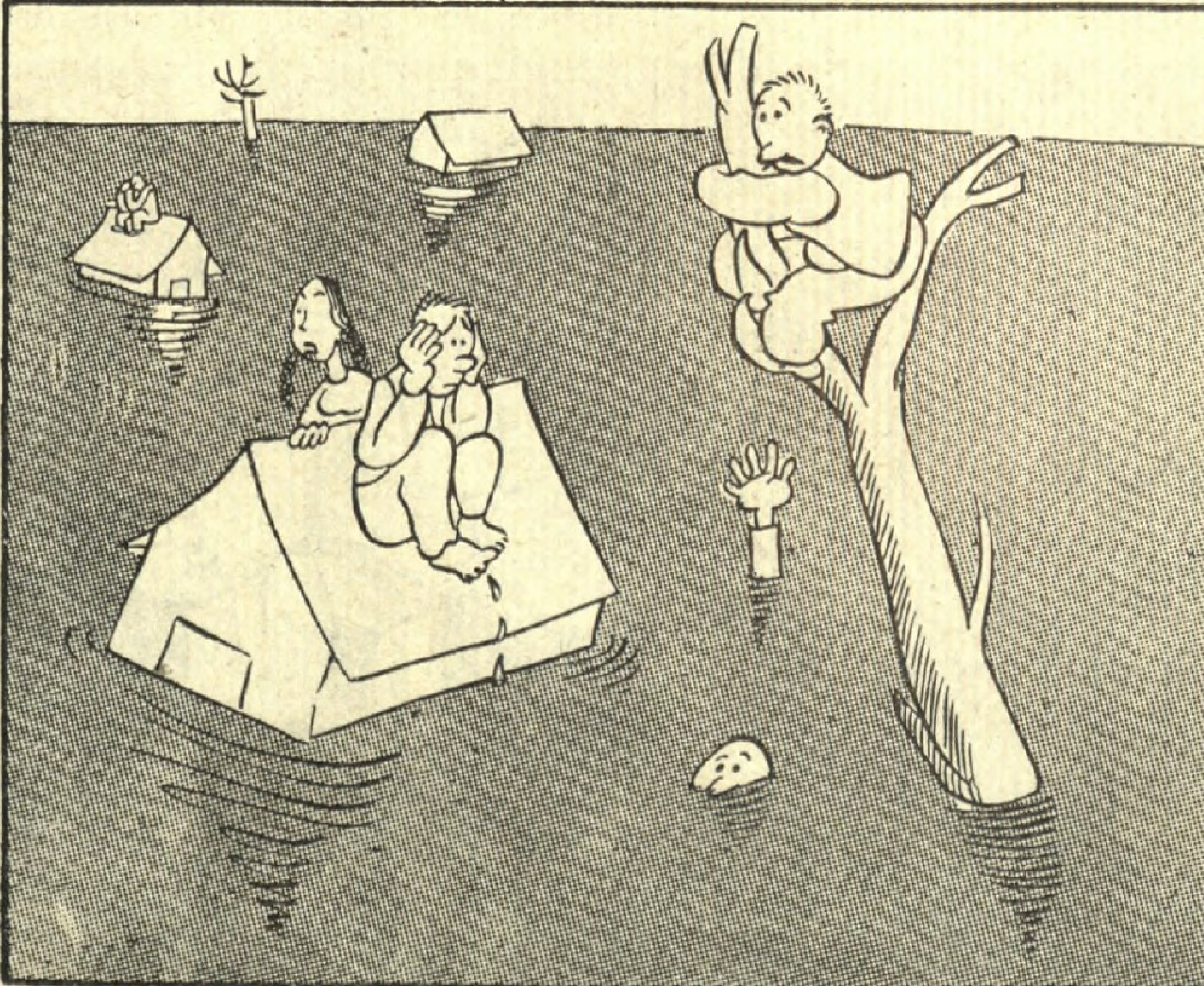
★

Bir tenteli araba kıvrılıyor Madene,
Aman Allahım aman!.. İçinde gördüğüm ne?
Bir genç erkek, bir genç kız
İki gönül bir olmuş, iki ağız bir ağız!..

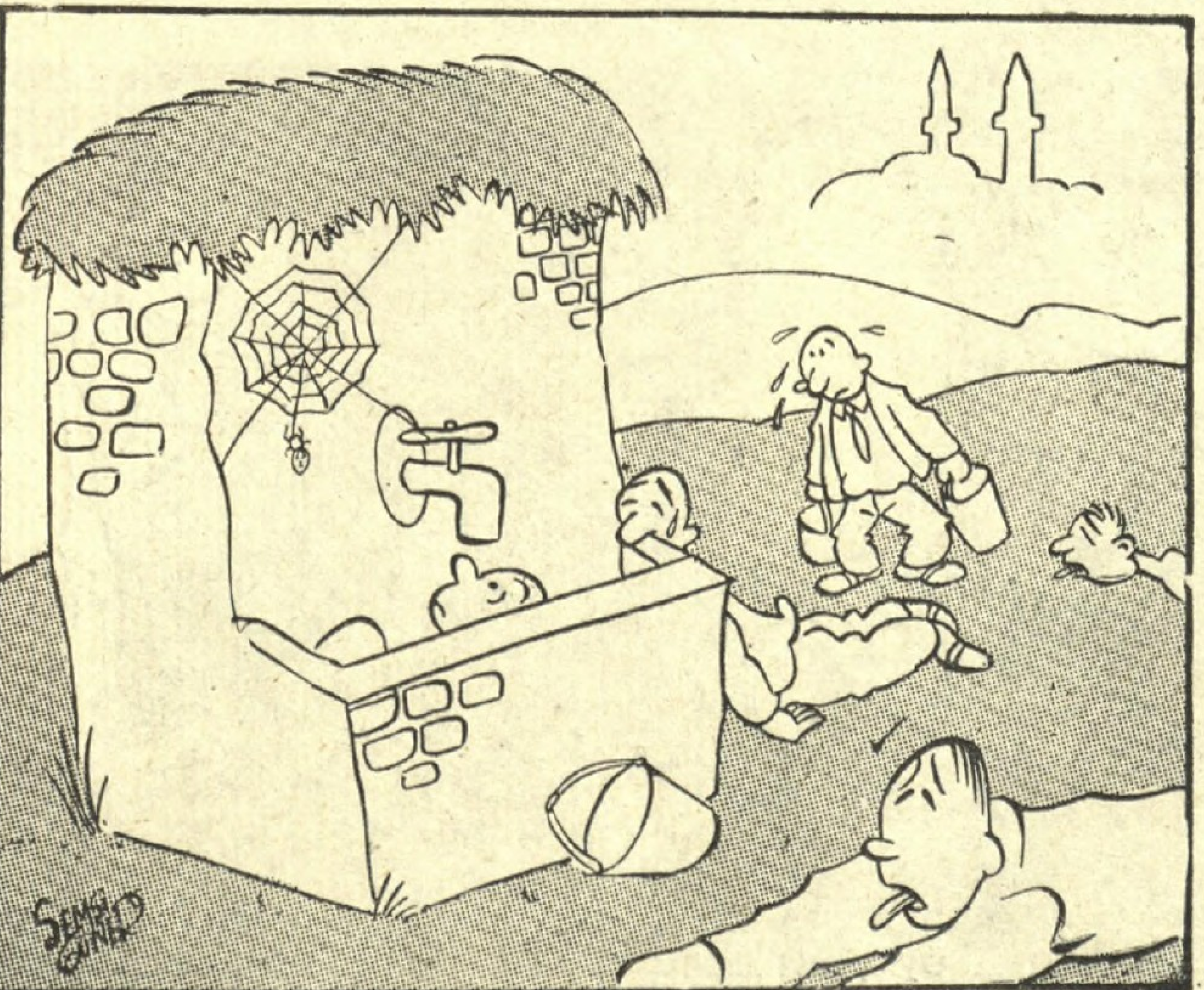
★

Deniz gümüş bir yılan, kumsalda kıvranıyor,
Derisinin üstünde mehtap pul pul yanıyor!
Suya vuran âşıklar:
Birbirine dolanmış alevden sarmaşıklar!..

ÇİMDİK

Anadoluda su felâketi!..

İstanbulda su felâketi!..

Meğer Hırsızmışım!..

Oldum olasıya dalgınımdır. Bunun her zaman o kadar zararını görürüm ki... Yalnız bir defe ama bir tek defa faydasını gördüm. Size onu anlatacağım.

İş icabı, her gün Konyalı'da yemek yerim. O nazik, terbiyeli, cidden münevver gençlerin idare ettiği lokantada yemek yemek hakikaten bir zevktir. İnsan şehirden uzakta oturup da öğle yemeklerini dışarıda yerse, lokantanın iyisini arıyor. Gide gide, bizi de tanıdılar nihayet.

Şimdi sıcaklar malûm. Geçenlerde yine yemeğe gittim. Ceketi sıyırıp astım evvelâ. Sonra oturdum, bir güzel karnımı doyurdum. Aklımda da hep mühim bir iş var. Belki akşama ge cikeceğim. Nasıl etsem de işlerimi bitirsem, kendime biraz vakit ayırsam diye düşünüyorum. Adam, sizden saklıyacak değilim ya, niyetim o gün bir kaçamakçık yapmaktı. Besbelli Allah, sevdiği kullarına acıyor.

Yemekten sonra portmantodan ceketi alıp sırtıma geçirdim. Hesabı gördüm, çıktım. Yazıhaneye gelip de tekrar ceketi asacağım zaman bir de ne göreyim? Ceket benimkinden biraz daha kirli gibi geldi. Dikkatle bir muayene ettim ki, tamam. Adamakıllı kirli. E, peki ben bu ceketten cüzdanımı çıkarıp para verdim ya... Aman, zaman, derken baktım, hayli şişkin bir para cüzdanı. Ama, içi tıklım tıklım dolu. Ne bir hüviyet varakası, ne de adrese delâlet edecek bir kâğıt var. Yalnız çok güzel bir genç kadın resmi. İmzalı: Canıma, Sevim Derlen. Maçkapalas, diye yazılı.

Aldı mı beni bir düşünce... Derken zırrr diye telefon öttü. lokantadan:

— Beyefendi, ceketinizi burada bırakmışsınız. Gönderiyoruz.. diyorlar .

Sahiden biraz sonra benim ceket geldi. Eskisini iade etmek istedim ama, garson:

— Bana böyle bir şey söylemediler. Hem kimse de ceketini unuttuğundan şikâyet etmedi. Arayan olursa size haber veririz. Biz mesuliyet alamayız... dedi ,gitti.

Her ne kadar içi para dolu cüzdandan bahsettimse de, çocuk şaka söylediğimi mi zannetti, yoksa böyle bir şeye ihtimal mi vermedi, ne olduysa oldu, kat'iyyen almadan gitti.

Önce ne yapacağımı şaşırdım. Sonra polise başvurmak aklıma geldi. Ama, ceketi lokantadan aldığımı isbat edemezdim ki... Nihayet çıkar yolu telefon rehberinde buldum. Öyle ya... Kızın soyadı Derlen. Maçkapalasta da oturuyor. Elbet telefonları vardır. Sahiden de yok muymuş? Zil çaldı çaldı, neden sonra harikulâde tatlı bir ses duydum:

— Alo?..

— Sevim hanımla konuşmak istiyorum..

— Benim Sevim. Macit?

— Efendim.

— Çıktın mı? Saldılar mı seni? Hemen gel. Annemler az önce gitti. Evde yalnızım.

Tabiî bu havadisi alınca, işi gücü bıraktım. Doğru Maçkaya. Yolda ne yapacağımı tasarlamıştım bile. Anladığıma göre Macit denilen adam her kimse, bu kız için bir hırsızlık yapmış; ve yakayı ele vermiş olacaktı. Ben de onun arkadaşı sıfatiyle hareket ediyordum. İşin aslını ancak bu suretle öğrenebilirdim ben.

Palasa gelince kapıcıya sordum:

— Sevim hanım?

— Sekzinci kat.

Doğru sekiznci kata. Kapıyı bir kız açtı. Bunun Sevim olduğunu isbata hacet yoktu. Aman ne nefis şeydi yarabbi... Telefonda duyduğum tatlı ses sordu:

— Kimi istiyorsunuz?

— Sizi... diye ağzımdan kaçtı, sonra devam etim ;beni Macit yolladı.

Alıcı göziyle bir süzdü. Sonra tatlı bir tebessümle buyur etti.

— Efendim, dedim, müşkil vaziyette kaldım ama, arkadaşımın arzusunu yerine getirmem lâzım.

— Neymiş o? Rica ederim buyrun...

Sokuldum. Beline sarıldım. Hiç mukavemet etmedi. Yalnız hayretle bakıyordu. Lezzetli dudaklarından (reçel yemiş ve ağzını yıkamamış olacak) uzun uzun öptüm. Sevim'in gözleri bayağı süzüldü.

— Şimdi konuşabiliriz, dedim.

— Paraları getirdiniz mi?

— Evet.

Hemen cüzdanı takdim ettim.

— Zaten babasının paralarıydı. Yabancıya gitmiş sayılmaz. Ama ,doğrusu, siz de tanıyorsunuz ya, Macit gibi alık bir oğlanın bu işi çevireceğini aklım kesmezdi. Gûya Amerikaya kaçacaktık. Halbuki sersem, öğleden sonra telefon ediyor, yakalamışlar. Üstelik cüzdanı da çaldırdım, dedi, alçak yalancı..

— Çaldırmadı. Öyle demesi lâzımdı. Sahiden gidecek miydiniz Ameirkaya?

Öyle bir güldü ki, bu sefer cânü gönülden bir daha öptüm. O da mukabele ediyordu.

— Ne yapayım şekerim, dedi, kendiliğinden atladı işte. Benim kabahatim yok. Bana para lâzımdı. Şimdi buldum ya, yeter. Macit içerden çıkınca hesaplaşırız...

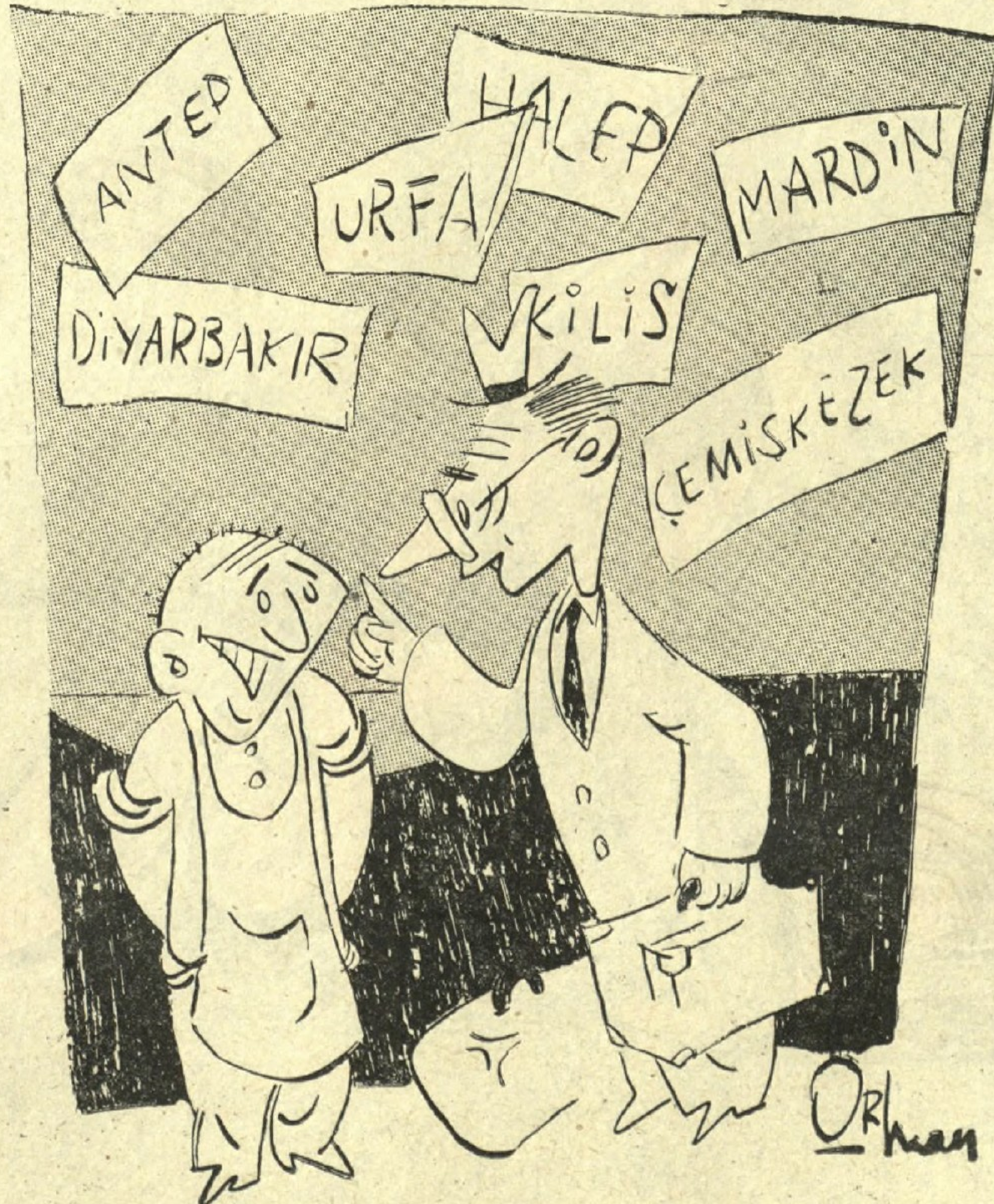
O meçhul kahramana minnetlerimi işte bu itirafnameyle bildirmiş oluyorum. Şu anda, Sevimle Büyükderedeyiz. Tuhafı şu ki, bir işaret memuru da görsem, sanki hırsız benmişim gibi yüreğim atmağa başlıyor. Kabahat kimde? Macitte mi, bende mi, Sevimde mi?

— Hikâyeci —

ORMAN YANGINLARI BAŞLADI (Gazeteler)

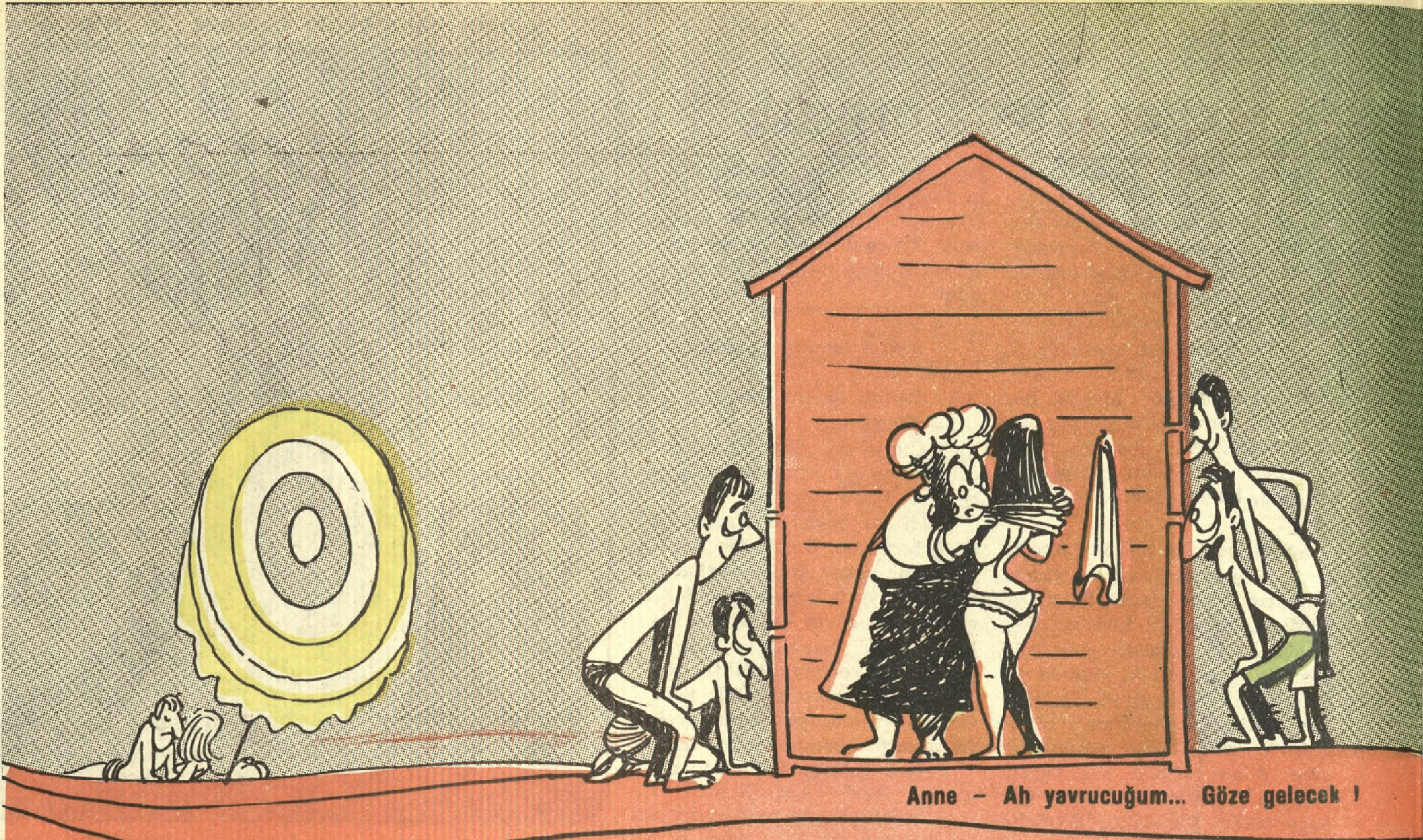

«Dağ başını duman almış!..»

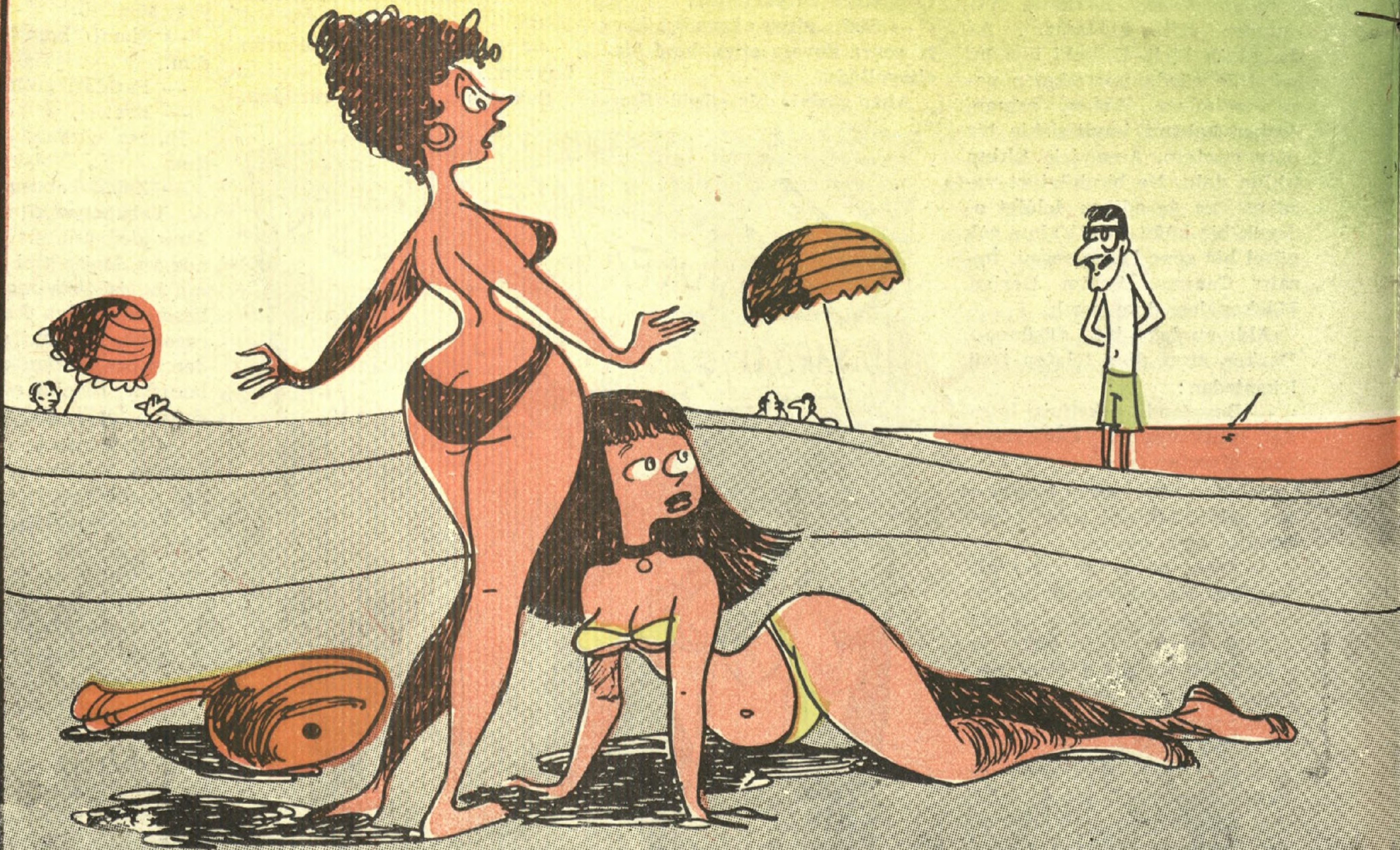

— Burası istasyon mu oğlum?.
— Hayır beyim, kebapcı dükkânı!..

349

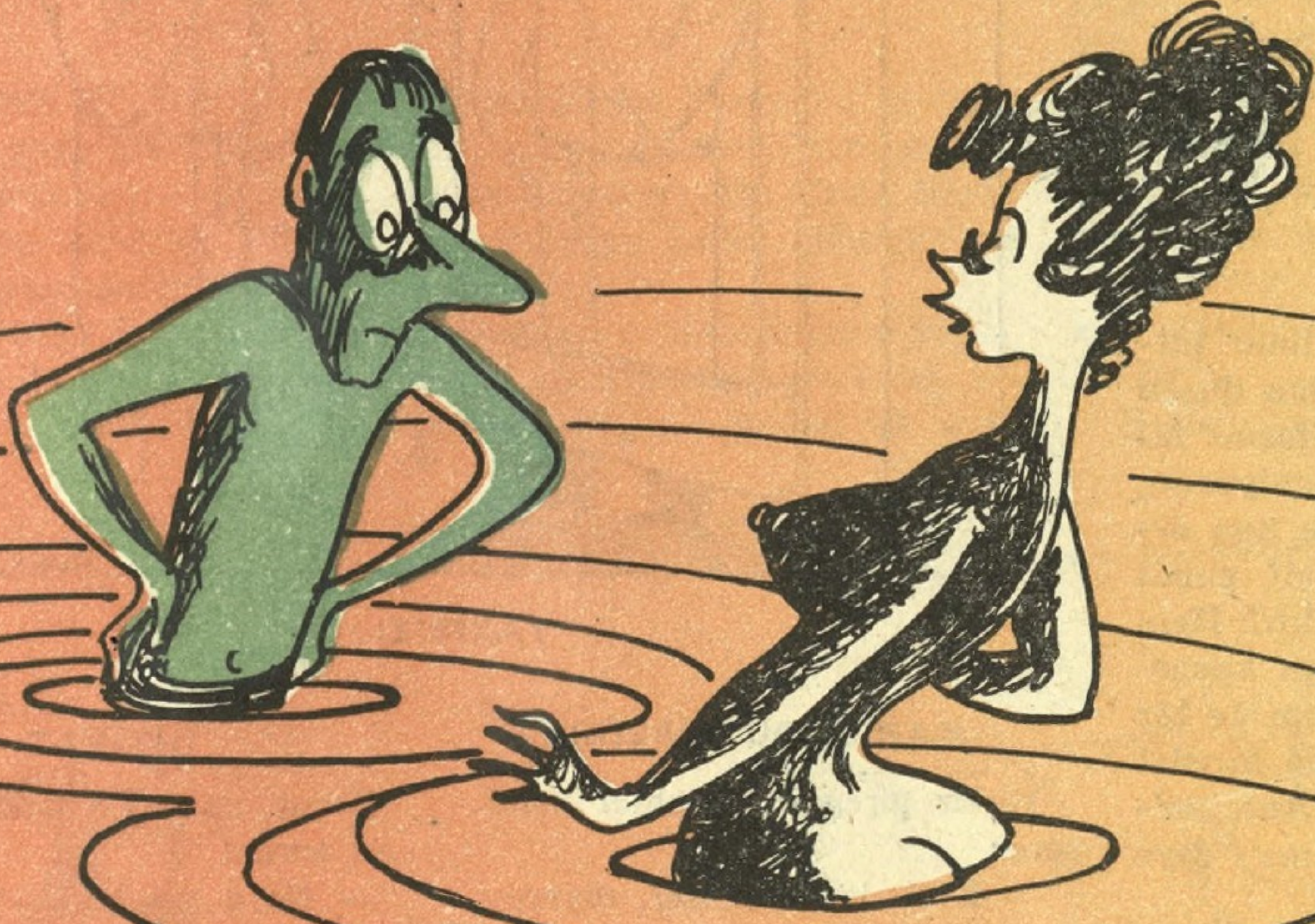
Anne – Ah yavrucuğum... Göze gelecek !

– Aman yarabbi, ne adam ! Bakışlariyla insanı çırılçıplak soyuyor âdeta...

TURHAN

350

– Vay anam babam, çifte kavrulmuş bunlar !..

kaları!

Dünya Mizahından

Bisiklet

Camus eve döndüğü zaman Marinette hırsından deli olacaktı:

— Bu satte eve gelinir mi? Bire çeyrek var ,diye kocasının üstüne yürüdü. Yemek ocakta beklemekten yandı, ben de açlıktan geberiyorum, aldırdığın bile yok, bana baksana sen artık tahammülüm...

— Dinle karıcığım anlatayım...

— Hiç bir şey dinlemiyorum, kiminle idin? Çabuk söyle

— Şey, meyhanede Michu'ya rastladım, birer duble içtik, birbirimizi epeydir görmemiştik sonra beraber çıkıp yürüye yürüye eve geldik, biraz eskiden, yeniden konuştuk.

— Yürüye yürüye mi? Bisikletin ne oldu?

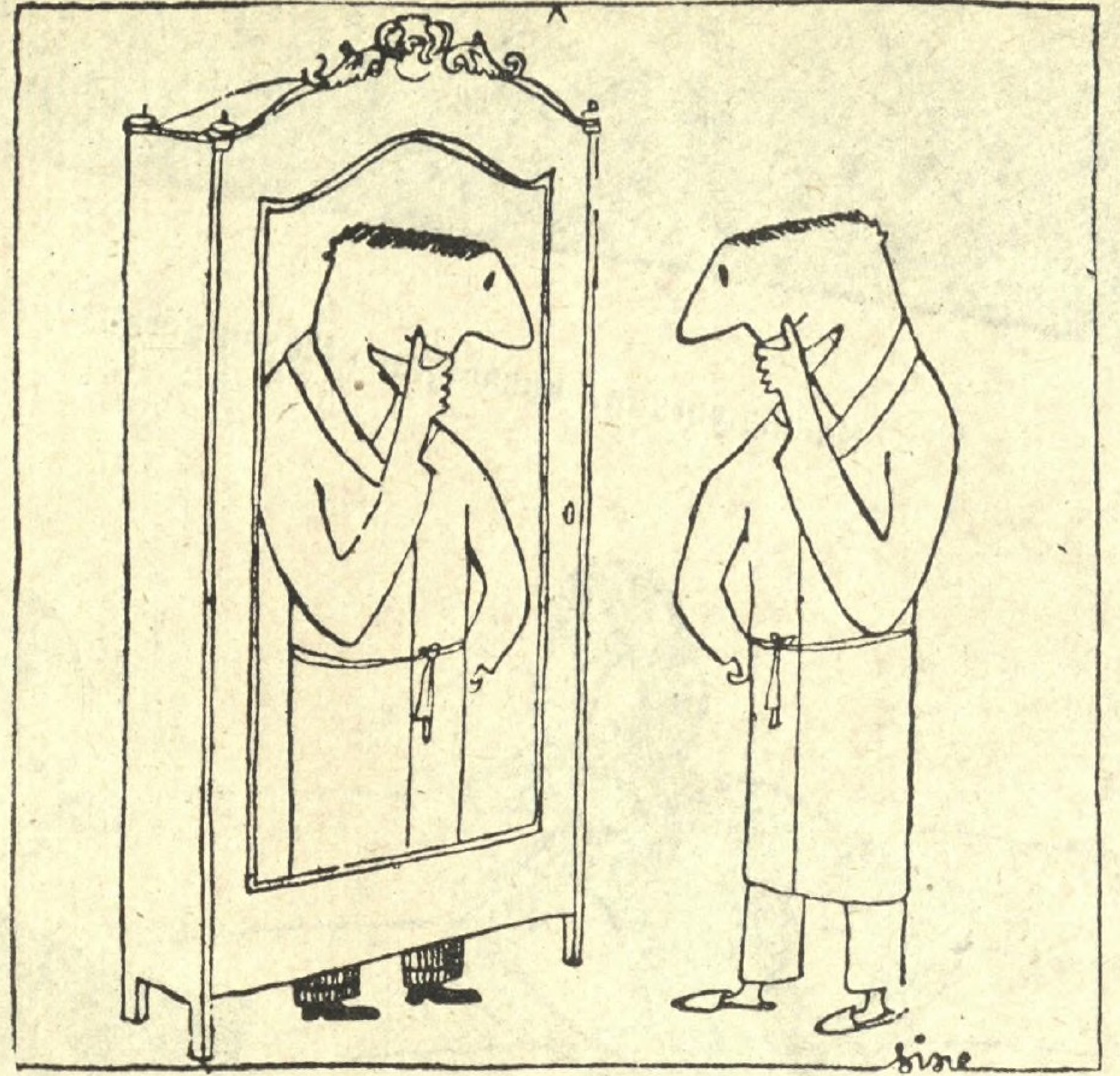
Camus iki elini başına götürdü:

— Hay Allah cezasını versin, orada kapının önünde bırakmıştım.

Ve karısının ateş saçan gözlerine bakmadan sokağa fırladı, koşar adım şehrin yolunu tuttu. Zavallının suratından düşen bin parça olacaktı ,kafasını iki tarafa sallıyarak söyleniyordu, şu uğursuz bisikleti de hep orda burda unutmakta idi, şimdi ya bulamazsa ne olacaktı? Hem eve yaya dönmek, hem karısının lâfını dinlemek, hem de bir yenisini almak az belâ mıydı? «Eğer bulursam Saint Antoine'na bir mum yakacağım» diye mırıldanıyordu.

Koştu... koştu... koştu... Oh.. Nihayet uzaktan bisikletini fark eti, bıraktığı yerde sahibini bekliyordu. Alnındaki terleri kolu ile silip bisikletine atladı. Eve dönerken adağını hatırladı, zaten yolun üstünde olan kilisenin önünde durdu. İçeri girip bir mum aldı ve yaktı, diz çöküp duasını etmeyi de ihmâl etmedi. Bu kısa tevakkuf Camusu dinlendirmiş, kilisede dua etmek de ruhuna bir huzur vermişti. Derin ve rahat bir nefes alarak kapıdan çıktı, bisikletini bıraktığı yere bir göz atı ne görsün?

Yerinde yeller esiyor.

YAZISIZ!..

KARISI DUYMASIN!

Hırsız giren evin sahibi komisere :

— Evet, bay komiser, diyordu. Hırsızlar evde kıymetli ne varsa hepsini almışlar, yalnız karımın resmini bırakmışlar!..

DELİ

Bay gazetede okuyordu :

— Tımarhaneden bir deli kaçmış!

Bayan başını salladı:

— Tevekkeli değil, dün bir adam bizim kızı istemiye geldi!.

İHTİYAT

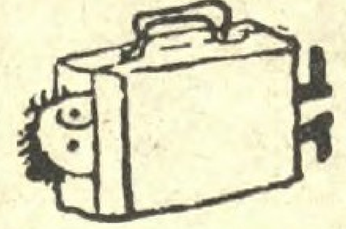
Çocuk yemek yemiyordu. Annesi sordu:

— Neye yemiyorsun yavrum?

— İyi değil.

— İyi değil mi? Bir gün gelir bunu bulamazsın ama sonra!

— O halde saklıyalım!

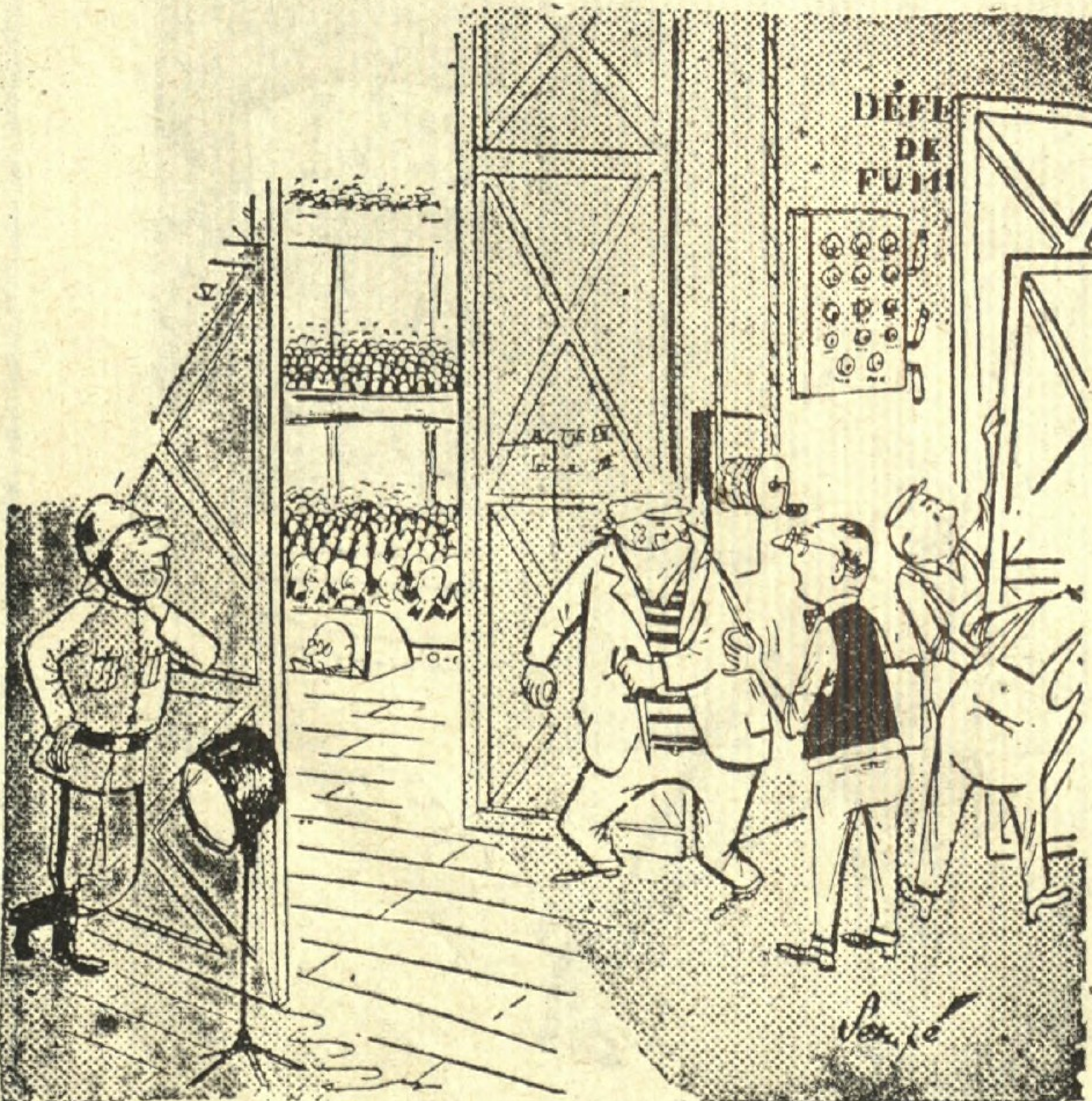

ANTİKA

Arkadaşına rastgelmişti. Telâşla :

— Amerikaya gidiyorum, dedi. Orada çok iyi bir şeraitle karşılanacağımı ümit ediyorum.

— Şüphesiz. Amerikalılar antika meraklısıdır.

— Kontu bıçaklıyacaksınız, karısını boğacaksınız, sonra, sahneden inip, öksüz kalan çocukları için seyircilerden iane toplıyacaksınız!

— Le Hérisson —

— Görüyorsun ya, naylon yağmurluğumu senden başka beğenmeyen yok!..

— Le Rire —

Sarhoşlara Dair

ZEMZEM ŞİŞESİ

Sarhoş bir gece bir köşe başında çamurların içine yıkılıp ölmüş bulundu. Bekçiler ölüsünü sırtlayıp evine getirdiler. Hükûmet doktoru onun çok içme neticesinde kalb damarı çatlamış olduğuna dair bir rapor yazdı; mahallede kimse bu akibete şaşmadı ve alacaklılarından başka herkes ona: «Oh olsun, böyle çatlayıncaya kadar içecek ne vardı? dediler.

Sarhoşu rahat döşeğine yatırdılar. (Senelerdenberi onun bu saatte yatağına girdiği ilk defa görülüyordu.)

Odaya cenazeyi beklemek ve Kur'an okumak için bir ihtiyar imam ve yatağının baş ucuna da bir küçük zemzem şişesi bıraktılar.

O

BIRAKIR MI YA!

Meyhaneden zorla çıktı. Sallanarak bir kaç adım attı. Gözleri her şeyi dörder, beşer görüyordu.

Önüne bir elektrik direği çıktı. Hemen ona sarılıp durdu. Bu sırada yanına bir polis geldi:

— Haydi bakalım! dedi. Bırak elektrik direğini de evine yollan!

Beriki itiraz etti:

— Ne dersin ağabey... Evli bir kadına vuruldum!..

— Yatacak yeriniz var mı?.

— Evet, Edirnekapıda kendimize bir mezar hazırladık!..

— Yooo!.. Bırakmam! Bu direği ilk önce ben yakaladım. Sen kendine başka direk bul!

★

Ölü sabaha doğru birdenbire yatağında uyandı, hayretle etrafına baktı. İhtiyar imam elinde kitabile bir köşede uyuyup kalmıştı.

Sarhoşun birkaç saat evvel durmuş olan kalbi tekrar işlemeğe ve midesi şiddetli bir hararetle yanmağa başlamıştı. Yanındaki küçük zemzem şişesini görünce:

— Ne bahtiyarlık, dedi, uyandığım zaman yanımda bir rakı şişesi bulmam ilk defa vâki oluyor.

Sarhoş şişeyi ağzına dikerek bir kaç yudum içti. Fakat sonra birdenbire yüzünü buruşturdu ve tükürdü:

— Ulan şu inhisar idaresi de rakıları amma bozdu.

O

SAKAL

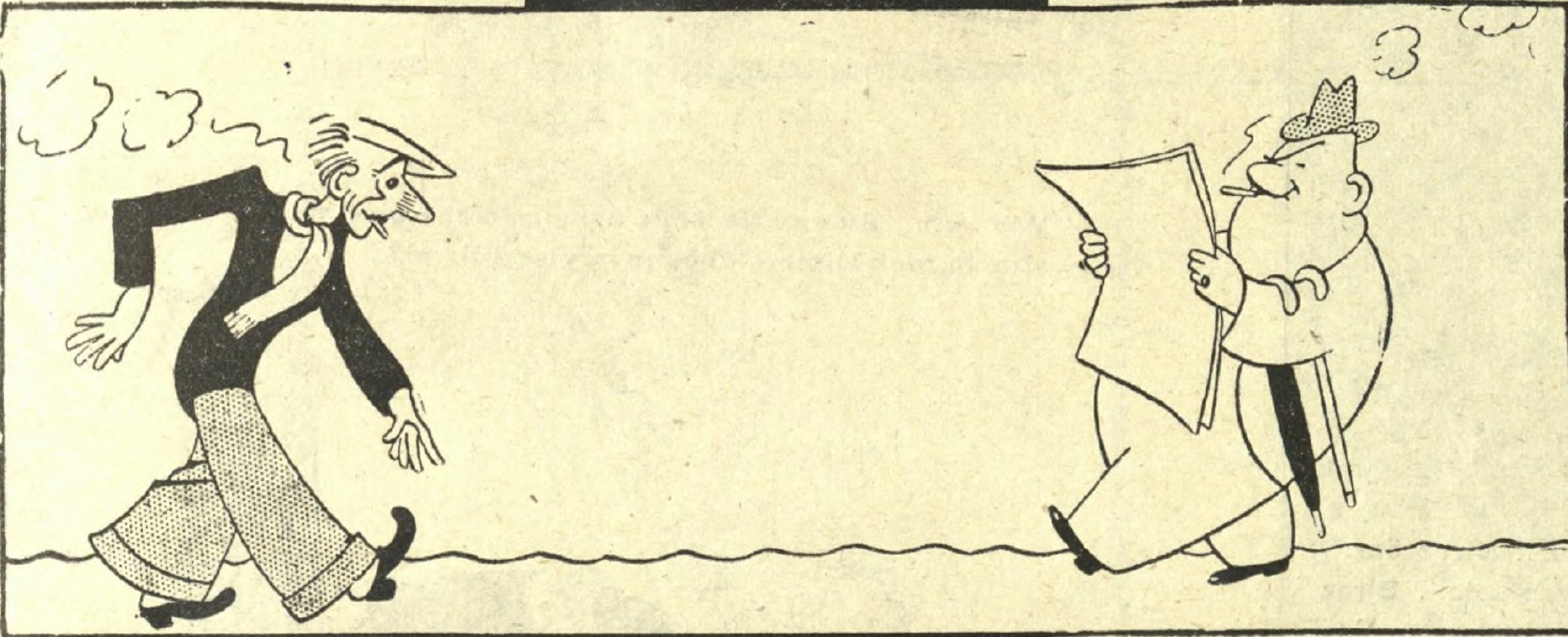
Sarhoş sabaha karşı odasında uyandı. Elektriği açık bırakmış, yatağa ters yatmış ve çamurlu kunduralarını yüz yastığına dayamış olduğunu gördü.

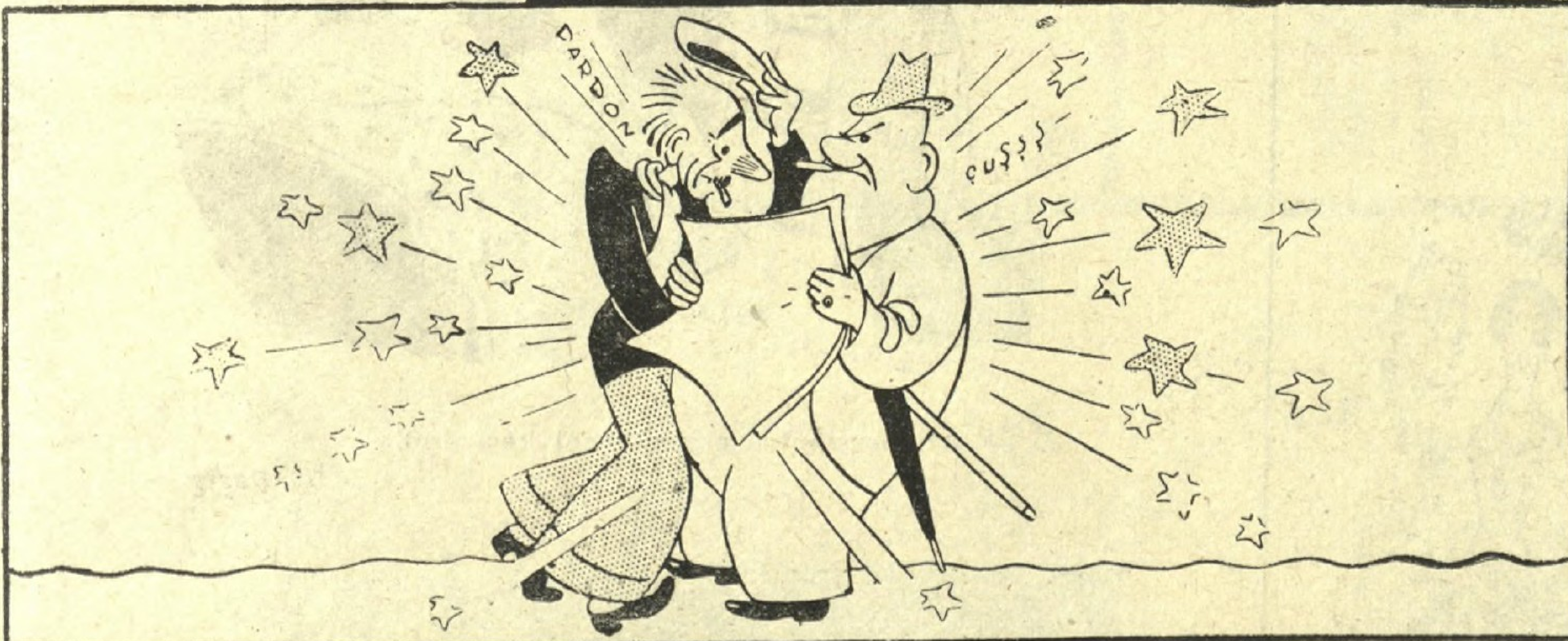
Boğazı şiddetle yanıyordu: ve ağzının içinde kireç söndürülmüş gibi...

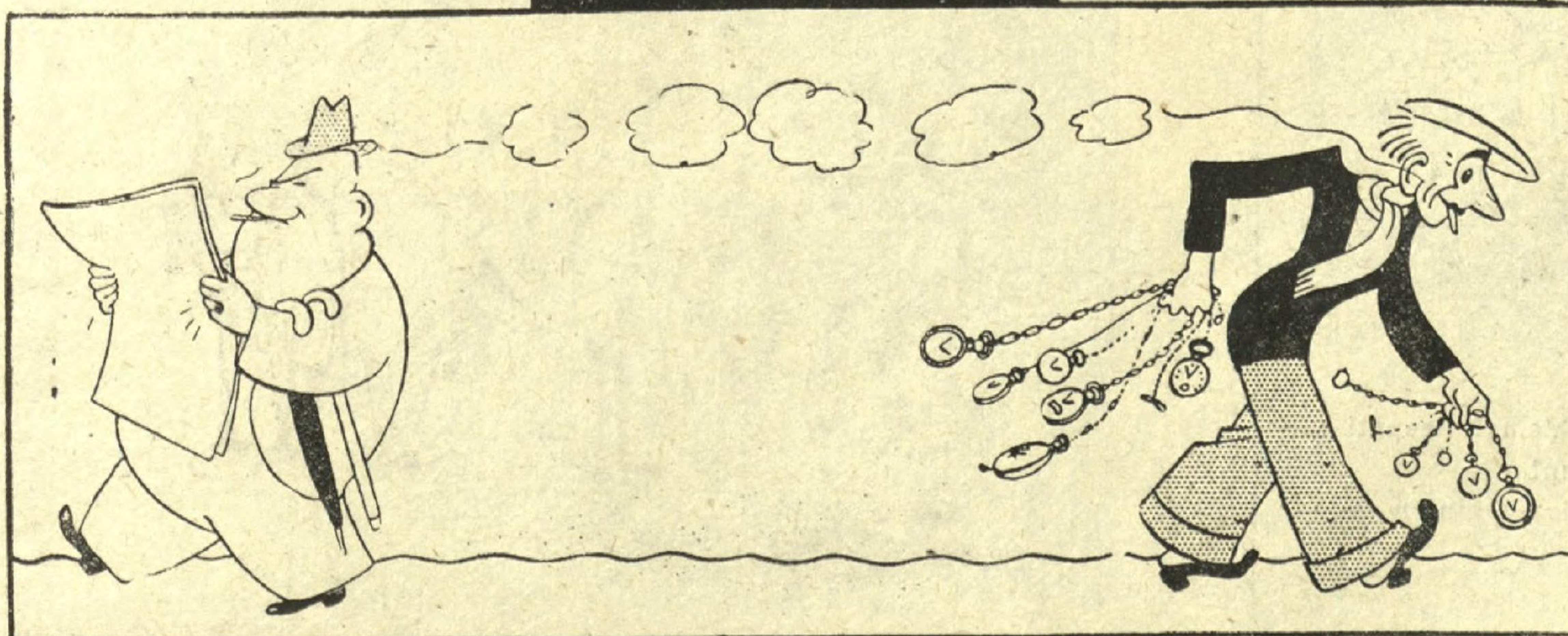
— Ben hastayım galiba, dedi

Diline bakmak için komodinin üstündeki el aynasını almak istedi. Fakat yanlışlıkla ayni biçimdeki kundura fırçasını yakaladı ve yüzüne tuttu

— Vay canına.. Tıraşım amma uzamış ta farkında değilim...

Yeni zengini yankesici çarptı!..

Dünya Karikatürleri

Fotoğrafçı — Kımıldamayınız... Biraz öne.. Biraz arkaya.. Biraz sağa... Biraz sola... Biraz yukarıya... Kımıldamayınız... Çekiyorum... Çekiyorum... Çektim!..

— İci Paris —

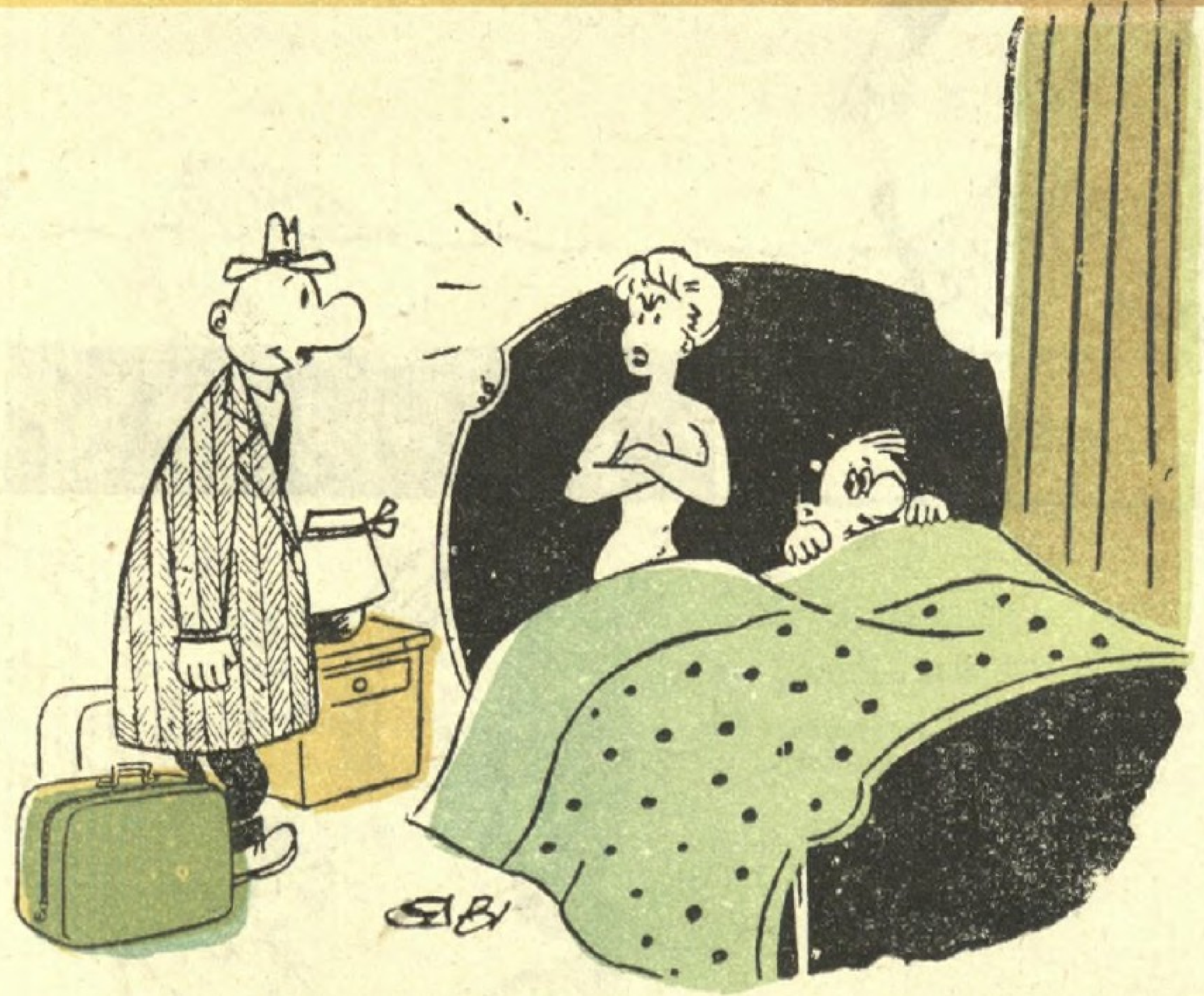
— Aman ne dalgınım... Yemek sepeti yerine dikiş sepetini almışım!..

— London Opinion —

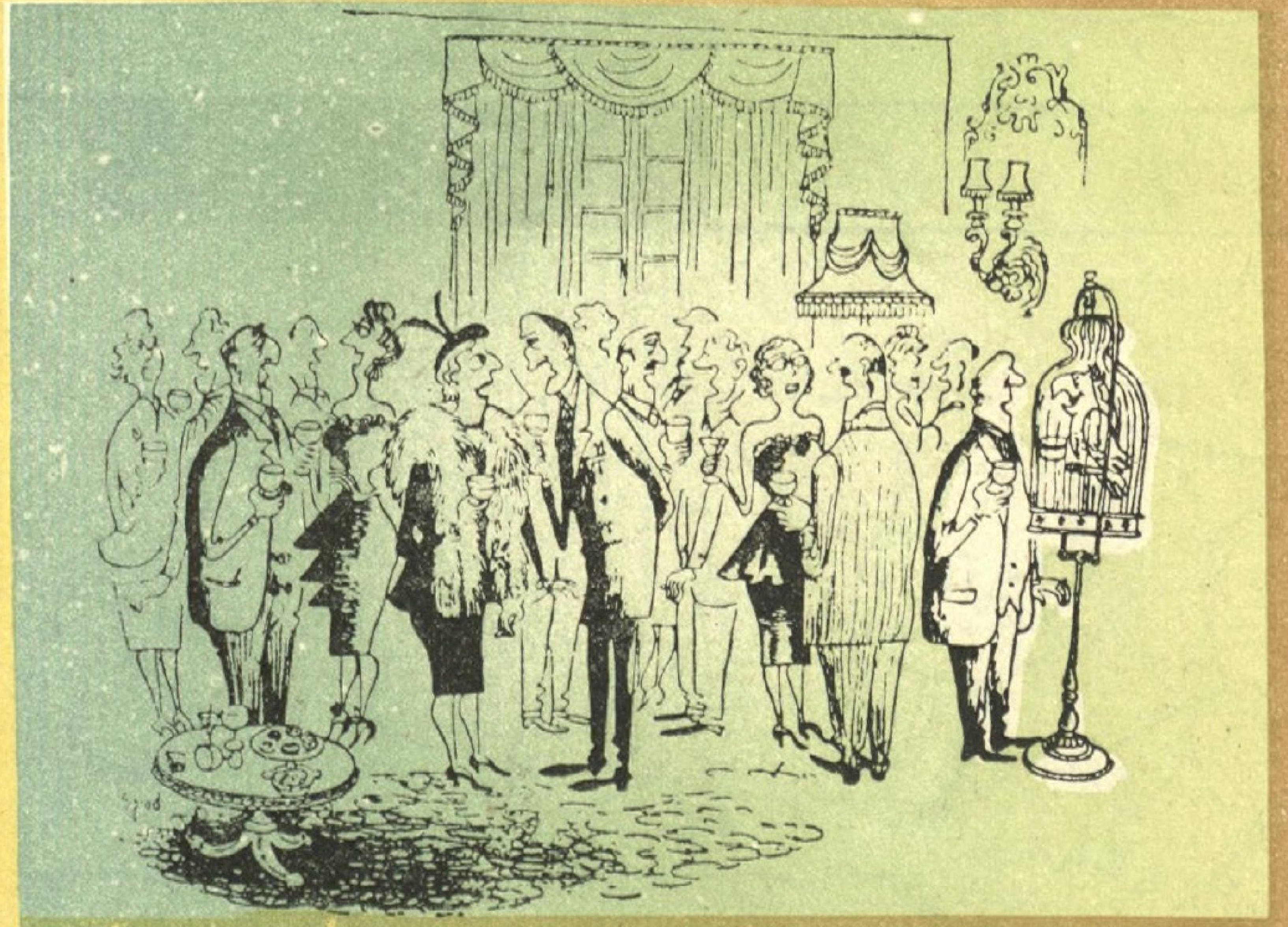
— Vah vah... Bu sıcakta neye aynalı dolaba girdiniz a efendim?.. Karım size buzdolabımız olduğunu söylemedi mi?..

— Le Hérisson —

— Affedersin karıcığım, treni kaçırdım!..

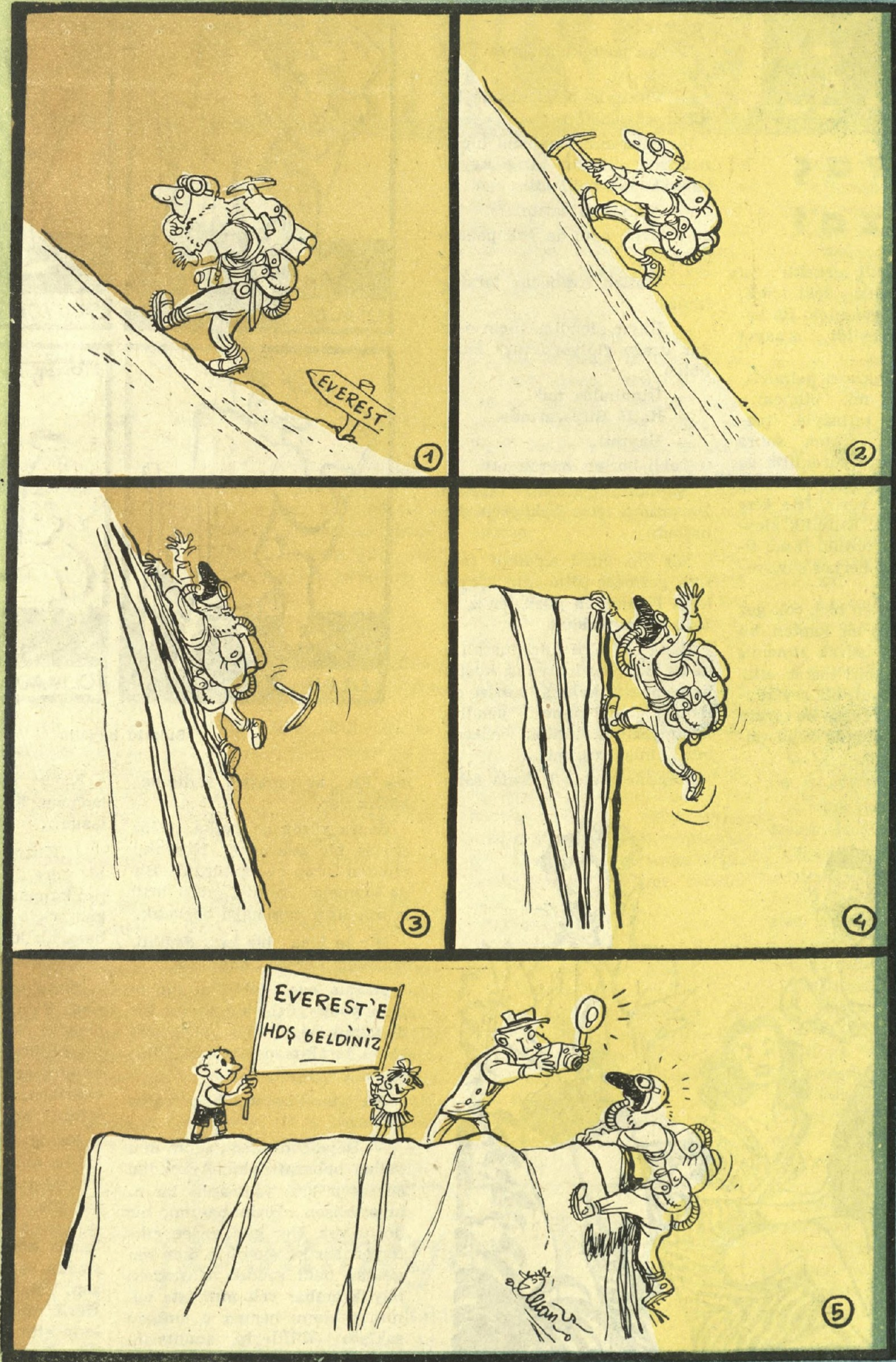
— İci Paris —

En iyi muhatap!..

— Punch —

Karikatürle Hikâye:

ARKASINI DÖNMÜŞ

Pek sinirli idi. Bir arkadaşı :

— Hayrola, dedi, bir şeye mi canın sıkıldı?

Burun kıvırdı:

— Bir kaç terbiyesize çattım, sorma!

— Ne oldu kuzum?. Anlatsana!.

— Canım efendim, bizim bayan kunduracıya lâcivert bir iskarpin ısmarlamış. Bana sen uğra da ayakkabıları al, dedi.

— Ee?.

— Gittim. Bir de ne göreyim? İskarpin diye yaptıkları kepaze bir şey, burnu yok, arkası yok, üstü yok, hattâ inanır mısın ök çesile parmak kadar tabanından başka bir şey yok. Bir kaç deri şeridi birbirine dolamışlar, ayakkabı diye yutturmağa çalışıyorlar.

— Ne dedin?

— Bu ne biçim ayakkabı!... Halkı söymağa utanmıyor musunuz? dedim!

— Onlar ne dediler?

— Dedim ya terbiyesiz adamlar, sen kadın paubucundan ne anlarsın, gelsin karın alsın, diye söylediler.

— Sen ne cevap verdin?

— Elin terbiyesizlerine ne denir? Nefretle arkamı döndüm, çıktım dükkândan!.

Arkadaşı eğildi, dostunun arkasına baktı:

— Doğru! dedi. Herifin attığı tekmenin izi hâlâ arkanda duruyor!.

355

Haraç Mezat

Sofrada kadınlı, erkekli on kişi kadar vardık. İçki içildi, yemek yenildi; gene içki ile beraber meyva yenildi; nihayet kahve içildi.

Artık sıra cigaraya gelmişti.

Dikat ettiniz mi, bilmem... Böyle içkisiyle, tatlısiyle, tuzlusiyle yemek yedikten sonra herkese bir yufka yüreklilik ge lir, insan necip, asil hislerine serbest cereyan verir. İşte bize de öyle olmuştu. Esircilik aleyhinde atıp tutuyorduk. İnsan ticareti hakkında herkes söyliyeceğini söyledi.

Yalnız içimizden biri, çok gez miş, çok görmüş bir kaptan, bu umumî mevzua iştirak etmemiş ti. Hanımlardan biri merak etti:

— Kaptan, dedi, bir şey söylemiyorsunuz... Yoksa bu çirkin alış verişin aleyhinde değil misiniz?

Kaptan:

— Aleyhindeyim, dedi, çok fena bir şey... Fakat müsaade edin de daha ilerisine gitmiyeyim... Çünkü ucu bendenize dokunacak...

Bir an sustuktan sonra ilâve etti:

— Vaktiyle bendeniz de bir adam sattım da...

Bu hâtıranın kendisini hiç te muazzep etmediği attığı keyifli kahkahadan belli idi!

— Adam mı sattınız?

— Evet, hem de yok pahasına...

— Mutlak Arabistan taraflarında...

— Hayır efendim, niçin o kadar uzağa gidiyorsunuz? İstanbulda...

— İstanbulda mı?..

— Hattâ Bitpazarında...

— Hayret!..

Tabii herkes merak etti.

Kaptan cigarasını tazeledi. Biz azının içine bakarken söze başladı:

Bir yaz günü Kadıköy tarafına gezmeğe gitmiştim. Çayırların birinde eli yüzü temiz bir kızla ahbap olduk.

Bana bir sürü kurt masalı okudu. Bir paşa kızıymış, küçükken annesiz kalmış, babası evlenmiş, üveyi annesi kendisni istemiyormuş, intihar edecekmiş... miş, miş, miş...

Hepsine alelusul kafa salladık. Eh... ne yaparsın, serde bekârlık var.

Sonra yürek de yufka... Göz yaşına hiç gelemem! Nazenini elinden tutup eve götürdük. Bir de hizmetçi tuttuk, dert üstü murat üstü yaşamağa başladık.

Hiç te fena bir kız değildi. Hizmetçi dersen ondan âlâ...

Akşam eve geldiğim zaman beni güler yüzle karşılıyor, bir dediğimi iki etmiyor, her gün «beni bırakırsan kendimi öldürürüm!» diyordu.

Bir gün hizmetçi beni yolda yakaladı:

— Beyefendi, dedi, senin dün yadan haberin yok... Arkandan ne «çevir kazı yanmasın» lar oluyor bilsen... Bizim hanımın bir dostu var. Her gün evden çıkmıyor. Bir kere o evde iken sen geldin, hani sandık odasındaki büyük ambar yok mu? işte hanım dostunu hemen o ambara sakladı. Kilitleyip anahtarını da cebine attı... Senin haberin bile olmadı... İnanmazsan yarın öğleden sonra eve gel, kendi gözceğizinle gör!

Olur şey değil!

Ertesi gün öğleden sonra biz doğru eve... Kapıyı açınca Bizim nazenin bermutat güler yüz le beni karşıladı. Bir bahane ile sandık odasına gittim: ambarın kocaman anahtarı üstünde değil. Dikkat etim hanımın sebinde sert ağır bir şey var: anahtar!

Kavga gürültüden hiç hoşlanmam. Evvelâ kadını savmak lâzım...

— Kuzum, dedim, bu akşam» bir yere davetliyim, hiç kravatım kalmamış. Ben tıraş olup yıkanıncaya kadar sen de şuradan bana bir kravat alıver... Sen tabiat sahibisin.

Biraz mütereddit kabul etti, gitti. Yalnız kalınca ambarın içindeki herife ne yapsam diye düşündüm, düşündüm.. Birden aklıma geldi: derhal iki hamal getirttim, ambarı takımiyle yük lettim.. Ver elini Bitpazarı!.

Haraç mezat... Geçmiş gün, galiba ambarı on üç liraya yap tırmıştım. Üç liraya bir tâlip zu hur etti. Kilitli olmasından dolayı epey maraza ettik. Fakat içinde bir kusuru olmadığı dışından belli idi. «Haydi helâl ol sun. Tepe tepe kullan! dedim. Herif malını bir arabaya yükletip gitti. Vakıa on lira kaybet tim ama.., değdi!...»

Eve geldiğim zaman hizmetçi söyledi; bizim nazenin döndüğü zaman hiç bir şey söylememiş, tasını tarağını toplayıp gitmiş!

— Sokağa mı çokacaksın?.
— Hayır... Neye sordun?.
— İyice soyunmuşsun da!...

KOREDE SULH ÜMİDİ YİNE SUYA DÜŞTÜ (Gazeteler)

Sukutu hayal!..

KEMİKSİZ AYŞE

EDEBÎ ROMAN: 12

Beni bir telefonla, içine daldığım ölüm uyuşukluğundan kurtaran Ayşeye minnettardım. Arzusuz içimde büyük bir arzu doğmuştu: Ayşeyi görmek istiyordum. Senelerdenberi kendisine hiç rastlamadığım Ayşeyi görmek, onun zeki bakışlarında bütün bu tatlı gençlik günlerinin izlerini arayarak unutulmuş anları da hatırlıyabilmek istiyordum.

Niçin telefon etmişti? Bunu da merak ediyordum. Senelerdenberi, Faikin ölümündenberi beni aramıyan Ayşe ne söyliyecekti bana? Paraya mı ihtiyacı vardı? Hayır, Ayşe zengindi. Faik de benim gibi sonradan ticaret yapmış ve çok kazanmıştı.

Öğleden sonraya kadar büyük bir merak içinde bekledim.

Ayşe geldi. Evvelâ büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Amanın... Hani bizim kemiksiz Ayşe? Hani incecik, fındık kurdu gibi oynak, cana yakın Ayşecik? Karşımda tombalak, ciddî, ağır tavırlı ,yüzü hâlâ sevimli, fakat eski kıvraklığından eser kalmamış, mahzun bir hatun kişi vardı.

Bu düşüncelerimi ona sezdirmemek için, rahat bir koltuk göstererek:

— Gel, otur, Ayşeciğim, yüzünü göreyim, dedim. Nerelerdesin?

O da benim yüzüme dikkat bakıyordu.

Oturdu ve sordu:

— Ayol, sen ne olmuşsun?

— Ne olmuşum?

Elini, hayretle açılan ağzının üstüne kapıyarak:

— A... A... A... dedi, o güzel, kumral saçların nerede? İnci gibi dişlerine ne oldu?

Başımı salladım:

— Ah... dedim, hepsini zaman denilen fare yedi.

— O fare hepimizi yedi ve yiyor. Şimdi söyle bana: M. A. Ş. Şirketi umum müdürünü tanıyor musun?

Cevap verdim:

— Tanımaz olur muyum? Can ciğer arkadaşım. Dün buradaydı. Ne istiyorsun? Oğlunu oraya yerleştirmek mi?

Kemiksiz Ayşe başını kibirli bir hareketle silkeliyerek:

— Yok canım, dedi, benim oğlum Teknik üniversiteyi bitirdi. Evvelki gün de Amerikaya gitti.

— Peki, başka? Evlenmek mi istiyorsun onunla?

— Ne münasebet!

— Olur a...

Ayşe bana, gençlik günlerini hatırlatmağa başlayan bir lâübalilikle:

— Yok canım, dedi, boş ver.. Ben Faikin üstüne kimse ile evlenmem.

— Peki... nedir öyleyse?

Ayşe yutkundu ve önüne baktı. Sonra, alçak sesle:

— Aramızda can sıkıcı bir mesele var dedi.

— Hayrola? diye bağırdım.

Ayşe bir omuzunu kaldırdı, içini çekerek:

— Sorma, dedi. Oğlum Amerikaya gittikten sonra beni müthiş bir sıkıntı aldı. Boğucu bir can sıkıntısı... Heyecan arıyordum. Kör olası huyum tepti. Dün... vapurdan çıkarken, yanıma ceketsiz, yeşil gömlekli bir genç... Kuruyasıya elim, onun arka cebine doğru gidiverdi. Küçük bir çanta çektim. Zavallı oğlan farkında değildi. Fakat bir de baktım, iki kişi, evet, biri senin o gözleri çıkası arkadaşın, biri de bir amele gördü bunu. Hemen çantayı yere attım. Fakat onları şaşırtmak için çantamın içine atar gibi yaptım.

Amele bağırdı:

— Yankesici var! Tutun!

Halk birbirine karıştı. Aman, o çirkin sahne... Geçelim onu... Aman, cezamdır çektim. Fakat yetişir artık... Neyse, doğru karakol. Senin arkadaşın da geldi. İki şahit oldular: «Gözlerimizle gördük, bu çocuğun arka cebinden bir şey alıp çantasına attı» dediler.

Çantam arandı, bir şey bulunamadı. Beni serbest bırakmak üzereydiler. Fakat vapurda biri çantayı bulmuş, koşup getirdi. Şahitler çantayı yere attığımı iddia ettiler. İfadelerimiz alındı. Haydi oradan meşhut suç mahkemesine. Ben avukat tutacağım, dedim. Yarına bırakıldı mahkeme.

Bu sabah Cibali fabrikasına gidip ameleyi gördüm. Elli lira ile meseleyi hallettim. Mahkemede «yanlış görmüşüm. Bu hanım değil» diyecek. Fakat senin arkadaşına gitmeğe cesaret edemedim.

Gülerek:

— Kolay, dedim, sen bu akşam bende yemeğe kalır mısın?

— Kalırım tabiî...

— Necatiyi de çağırayım, burada meseleyi hallederiz. Ona her şeyi anlatırım, seninle nasıl tanıştığımı anlatırım, eğleniriz.

— Ah, çok hoş olur.

Necatiye telefon ettim. Meseleyi açmadım. Yemeğe çağırdım. Söz verdi.

Sonra Ayşeye döndüm:

— Demek arada bir senin bu huyun tepiyor

Yine yutkundu ve mırıldandı:

— Tepiyor, dedi.

— Çok şey..

— Fakat, vallâhi, dur bakayım, dört... evet dört senedenberi ilk defa bu... Dört sene evvel bir şişkonun cüzdanı.. iki yüz lira kadar bir şey.. Değmez... Fakat huy işte...

— O zaman yakalanmadın mı?

— Hayır, hayır... Ruhu bile duymadı.

— Demek hep vapurdan çıkarken yakalanıyorsun. Bende de öyle olduydu ya...

Ayşe dalgın gözlerle yüzüme bakarak:

— Ah sen, ah sen... Uğurlu geldiydi o zaman bu yakalanma.

— Belki yine uğurlu gelir.

Akşama kodar maziyi andık, eski hatıraları canlandırdık.

Akşam üstü Necati Ertan geldi. Salonda Ayşeyi görünce:

— A!.. diye bağırdı ve ikimizin de yüzümüze baktı.

— Çok eski dostumdur Ayşe benim, dedim.

Sofraya oturunca, Ayşeyi, Kemiksiz Ayşeyi nasıl tanıdığımı ve bütün gençlik maceramızı anlattım. Yalnız Ayşenin oğluna ait kısmı onun haysiyetine en uygun şekilde tadil etmeği unutmadım.

Necati beni hayret ve neşe için de dinliyordu.

Ayşe sofrada, bir kaç kadehten sonra, öyle bir tatlılaştı, öyle bir dillendi ki, içimden hep boynuna sarılmak geliyor, fakat Necatinin yanında kendimi tutuyordum.

O gece çok güldük ve eğlendik.

Ertesi gün, Ayşe mahkemede tabiî berat kazandı.

Fakat o günden sonra Necati ile Ayşenin sık sık buluştuklarını ve beraber otomobil gezmeleri yaptıklarını duyuyordum. Kendi kendime: «Haydi hayırlısı» dedim.

Bir ay kadar sonra nikâh davetiyelerini aldım.

Memnun oldum. Necati ellisini geçkindi, Ayşeden iyisini bulamazdı. Ayşe de yalnız kalırsa, mahut huyu sık sık tepebilir. Başına türlü işler açabilirdi.

Haydi hayırlısı!

Nikâha giderken, yine de, nikâh memurunun altın cep saatinin tehlikede olup olmadığını düşünüyordum!

S O N

Dönmiyen Yolcu

Nakleden:

Hamdi Varoğlu

Bu, bir romanın adıdır.
Tafsilât gelecek sayımızda...

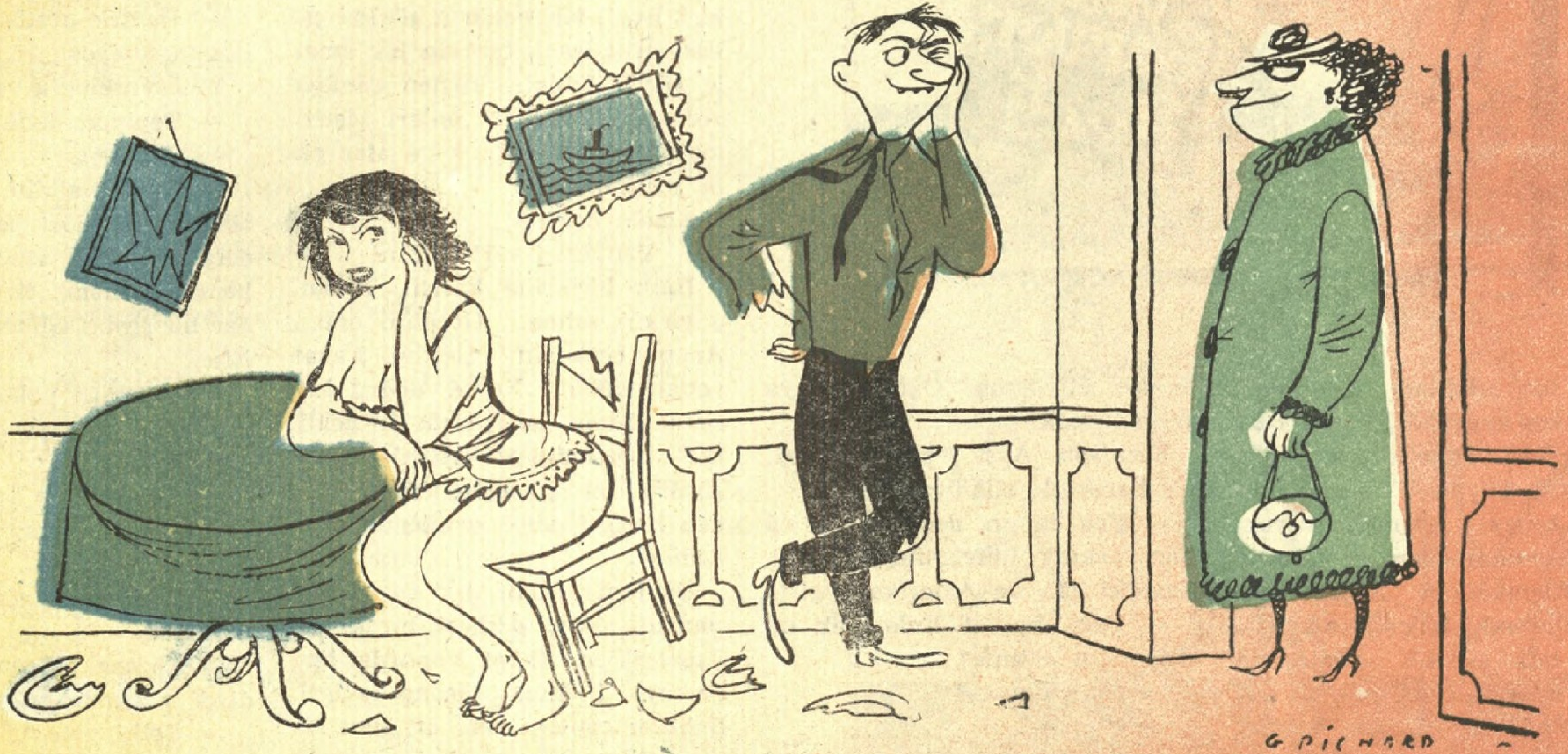
KONUŞAN GÖZLER...

YAKMAZ

LEYLÂ

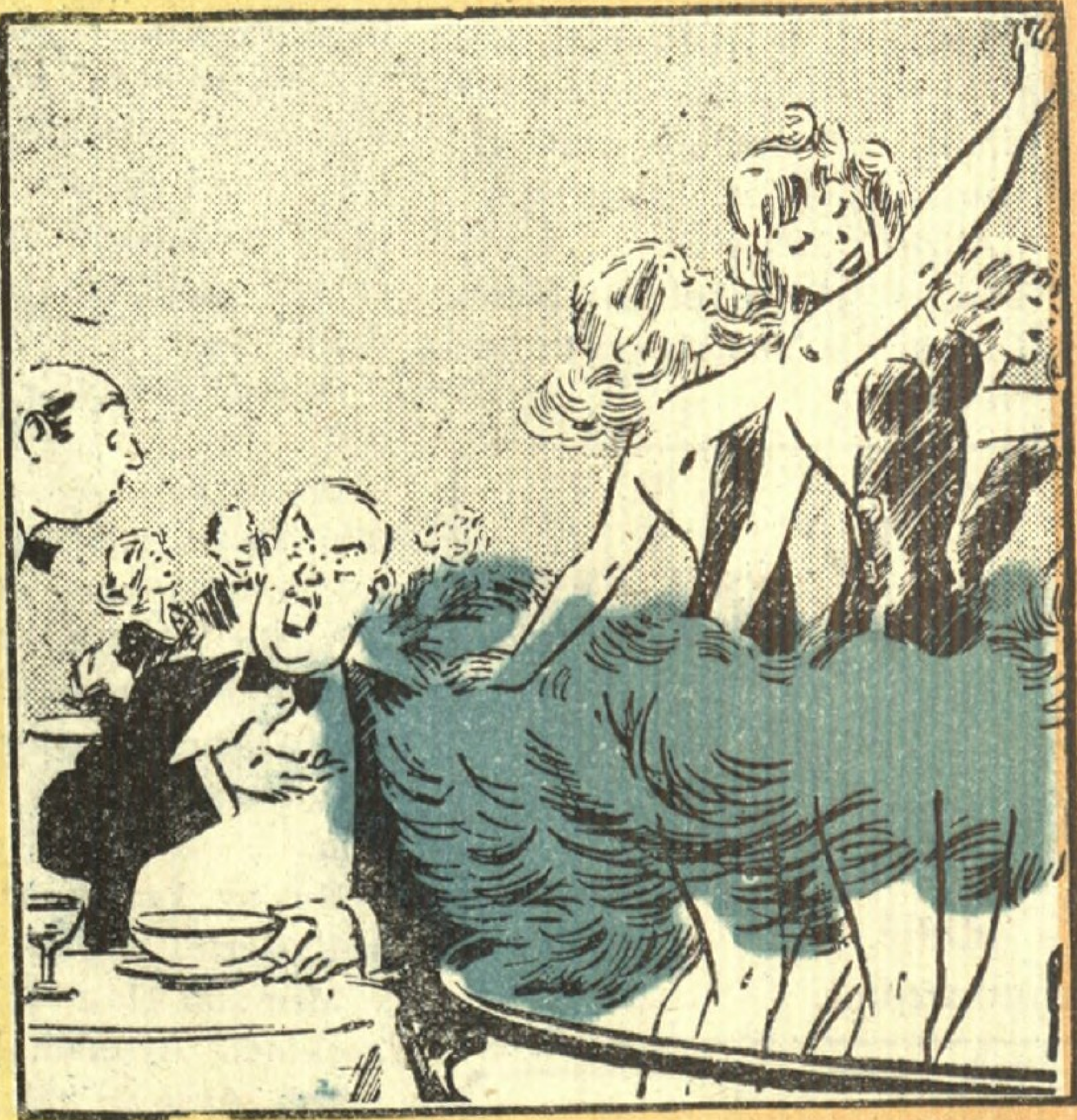
Rimeli sayesinde...

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Tam üstüne geldiniz sevgili kaynanacığım : Biz de şimdi sizi konuşuyorduk!..

— Le Rire —

— Söyle şunlara, çorbamı soğutuyorlar!..

— Samedi Soir —

— Bahtiyar köpek : Onun yerinde olmak isterdim...

— Sahi mi?.. İğdiş ettirmeğe götürüyordum!..

— Le Rire —

358

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları

Sür'at ⋆ Konfor ⋆ Leziz yemek

bakımından

En müşkilpesent yolcuları

dahi memnun eder.

Her hafta

Akdenizin bütün limanlarına

muntazaman seferler..

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI

KİNİNLİ

GRİPİN

4 SAAT ARA İLE GÜNDE 3 ADET ALINABİLİR

YILDA

16

ÇEKİLİŞ

Talih yolcuları Mes'ut gününüzün Saati yaklaştı.

SÜMERBANK

beyaz sabun yerine

kremli

PURO

KULLANINIZ

PURO

GÜZELLİK VE CAZİBENİZİ ARTTIRIR

PURO

100 de 100 saftır

Akbaba

3 Ağustos 1953

Açgözlü!

360